

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 851

DE BERGDUIVEL.

20 cent.

De kogel moest Raffles in de volle borst getroffen hebben!

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE BERGDUIVEL

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE WRAAK VAN HET GOUD.

De winter had dat jaar bijzonder vroeg ingezet, en met een groote strengheid, en lang voordat in het oude Europa de goede Heilige uit Spanje rondging, in mist en regen, waren daar in het hooge Noorden de velden en bergen bedekt met een dikke laag sneeuw, hier en daar meer dan een meter hoog, waren de rivieren tot ijs gestold, zoo dik, dat men er gemakkelijk met een afdeeling zware artillerie overheen zou kunnen trekken, en stond de thermometer menigmaal dertig graden en meer onder het vriespunt.

De dieren waren zeer schaarsch; het leven zeer moeilijk.

En toch waren er, op ongeveer 100 mijlen ten Noorden van de plek, waar de Stekelvarken Rivier zich verbindt met den Joekon, drie mannen hard bezig met een arbeid, die den mensch sedert de Schepping blijkbaar als een der voornaamste op dit tranendal is voorgekomen — het zoeken naar goud.

In een soort vallei, ondiep, en waar men in een half uur gemakkelijk omheen had kunnen loopen, liep een smalle rivier, die hier en daar krekens vormde, en die nu natuurlijk verdween

onder een dikke ijskorst.

Men had hier de sneeuw, niet ver van een van die krekens over een afstand van meer dan twintig meters weggescheept, zoodat er langs den oever een strook was ontstaan van bijna drie meter breed.

Hier en daar was de aarde met pikhouweelen bewerkt.

Aan het einde van de kleine kreek, die een soort van zak vormde, was uit ruwe planken een soort van goot gemaakt, met opstaande kanten.

Het ijs was hier weggehakt, en het water kon hier door die goot naar omlaag stroomen — tenminste wanneer men er voor zorgde, dat het niet onmiddellijk bevroor!

De goot liep uit op een schudbak. Het water kon er instroomen, zakte dadelijk weg door de zeef — en liet het fijne stofgoud achter.

Er waren ook een paar handzeven, rond en bijna een halven meter in doorsnede, die men met eindeloos geduld, en in gehurkte houding zittend, moest schudden, totdat water en slijk geheel verdwenen waren, en het goud achterbleef.

Niet ver van den heuvelvoet stond een soort

van ruw blokhuis, uit vierkant gekapte boomstammen opgebouwd, en daarnaast een zes-persoonstent uit zwaar, ondoordringbaar waterdicht doek vervaardigd. Een slede stond er op zijn kant bij.

Tien flinke sledehonden liepen maar wat rond. Het was duidelijk aan de dieren te zien, dat zij in geruimen tijd geen harden arbeid hadden verricht, want zij zagen er goed doorvoed, ja zelfs een beetje vadsig uit.

Een groote Iersche wolfshond scheen als bewaker dienst te doen van den troep.

Als men een slip van de tent zou hebben opgelicht, dan zou men daarbinnen een man op een bed van dikke dekens en mos hebben gevonden, die daar stil op zijn rug lag, met een bleek, hol gelaat en koortsachtig brandende oogen. Hij kon een jaar of vijf-en-veertig zijn, maar hij zag er nu veel ouder uit met zijn ingevallen kaken, en zijn vuilgrijs haar.

De man die daar zoo stil lag, en met dwalende oogen naar het dak van de tent keek heette Antony Drew.

Daarbuiten echter, in de schuine stralen van de zon werkten ijverig drie krachtige mannen.

Het waren John Raffles, zijn trouwe makker Charles Brand, en de onafscheidelijke helper James Henderson.

Zij waren daar bezig aan den schudbak, terwijl Henderson met zijn geweldige armen een houweel zwaaide, en daarmede op de rots zelve losbeukte, omdat Raffles vermoedde dat zich daaronder goud bevond, — niet in den vorm van stof, maar als klompjes, kleine stukken, die ieder soms wel een waarde van 500 gulden hebben — tot het tienvoud daarvan.

Het is volstrekt noodzakelijk, om in weinige woorden te verklaren, hoe het kwam, dat de drie avonturiers zich daar in het hooge Noorden bevonden, bezig met een arbeid, die anders niet in den smaak van Raffles viel.

Deze was nog niet lang geleden met zijn vliegtuig, een wonder van snelheid, naar de Vereenigde Staten gekomen, had het toestel achtergelaten bij een bevrienden boer, ten Noorden van New-York, en was al vrij spoedig, tegen het invallen van den winter, naar het hooge Noorden getrokken met het doel om daar te gaan jagen.

Tijdens een van zijn avontuurlijke tochten nu, had Anton Drew zijn pad gekruist.

Hij had den zwakken, onervaren man, die goud ging zoeken, een van die diensten kunnen bewijzen, die een fatsoenlijk man nooit vergeet, en hij had Drew weer in het bezit kunnen stellen van een claim, die hem ontstolen was door eenige van die talrijke bandieten, die

steeds de vlakten onveilig zullen maken, zoolang er daarginds goud of diamanten gevonden worden.

Raffles had onmiddellijk sympathie opgevat voor Drew, die niet eens wist, hoe hij een revolver moest laden, of hoe hij een slede moest inspannen, zoodra hij gehoord had, dat de ander dit goud tot iederen prijs wilde bemachtigen, om aan zijn enig kind, zijn dochter, de gelegenheid te verschaffen, haar studies — zij had een prachtige stem — bij een kundigen leeraar in Europa te voltooien.

Een vriend van hem, bij wien hij zich had aangesloten, had hem stervend het geheim medegedeeld van de plek, waar hij goud in den bodem had aangetroffen — en het was diezelfde plek, waar nu de drie mannen zoo hard werkten, ten bate van een ander, die machteloos was door zwakte, en uitputting.

Herhaaldelijk hadden zij op hun tocht hierheen strijd moeten voeren, nu eens met de natuur, dan weer met de wilde dieren, of ook wel met den mensch, en dat was misschien het ergste van alles!

Zij waren nu bijna twee weken hier, zij hadden gejaagd, en zij hadden gewaakt, ieder op zijn beurt — want zij hadden van deze zelfde claim indringers moeten verjagen, die er volstrekt geen recht op hadden, en de kans bestond nog steeds, dat die vroeg of laat met versterkingen zouden terugkeeren, om te trachten, het kostbare, gele metaal in bezit te krijgen.

Het liep tegen den middag, toen Brand zijn schudbak neerzette, naar den stand van de zon keek, en naar de tent liep.

Hij ging er binnen, bleef een minuut of vijf weg, en kwam toen weder terug, om zijn arbeid te hervatten.

— Hoe staat het er mede? vroeg Raffles, zonder den blik af te wenden van de schuddende goot, waarlangs het slijkerige water naar beneden vloeiende.

— Het is nog juist, zooals het gisteren en eergisteren was, Edward! antwoordde Brand. Ik ben er erg bang voor, dat de arme man hier zal sterven, als wij niet spoedig opbreken!

— Als wij maar kinine hadden! zeide Raffles ernstig. Maar wij hebben onze kleinen voorraad helaas verloren, tijdens dat noodlottig ongeluk, een paar weken geleden, dat ons ook een deel van onzen schiet-voorraad kostte.

— Waarom vertrekken wij niet? Wat houdt ons nog hier?

— In de eerste plaats de eigen wensch van Drew — want hij wil het resultaat afwachten van wat Henderson daar nu doet!

Brand keek een oogenblik naar den reus, die daar met woedende slagen op den harden

rots lossloeg, en zeide toen :

— Ik heb bewondering voor de geestkracht van dien kleinen man daar in de tent ! Alleen de liefde voor zijn kind houdt hem nog staande !

— En hij wilde niet eens een poging doen, om het benodigde geld te leenen, Brand ! Hij wilde het volstrekt zelf verschaffen ! Zulk een dwaze trots heb ik zelden gezien ! Hij wilde het evenmin van mij aannemen, toen ik het hem drie weken geleden aanbood ! Hij wil zijn kind rijk, gelukkig en beroemd zien — en het slot zal zijn, dat wij hier in de harde sneeuw een graf voor hem zullen moeten hakken, als wij niet binnen twee dagen zijn vertrokken !

Op dat oogenblik gaf Henderson een harden schreeuw.

Zijn houweel was door de rots heengegaan, en hij rukte nu zoo woedend aan de greep, dat het hout van de steel kraakte.

Raffles en Brand kwamen dadelijk toesnellen, grepen hun eigen houweelen, en begonnen op beurt den rots aan te tasten.

Er had plotseling een soort van verzakking plaats, de houweelen schoten los, en Raffles zag op het eerste gezicht, dat zijn vermoedens juist waren, — daarbinnen in de rots, vlak bij den rivier-oever, had zich een soort van zak gevormd, en op den bodem daarvan, gemengd met zand en slib, lag goud in overvloed, in verspreide stukjes, wisselend in grootte van een erwt, tot een eendenei.

Henderson had dadelijk het teekenende woord gevonden, en zeide met een knipoogje :

— Het huishoudknipje van moeder natuur, Mylord !

— Ja James — dat is haar appeltje voor den dorst ! zeide Brand lachend. En het is een flink appeltje ook ! Er zal hier wel voor een paar honderd duizend dollar liggen ! Zal ik het Drew gaan zeggen, Edward ?

— Ja ! Doe dat. Wij zullen vlug deze „Huishoudknip” zooals Henderson ze noemde, leegruimen, en dan op weg gaan. Het is hoog tijd. Wij moeten zoo spoedig mogelijk een dorp of nederzetting zien te bereiken, waar wij kinine kunnen krijgen. Als de koorts blijft toenemen, vrees ik het ergste.

Brand snelde weg, en Raffles en Henderson maakten vlug het gat wat grooter, en hadden nu het goud in den letterlijken zin maar voor het oprapen.

Raffles zag dadelijk dat het van een prachtige hoedanigheid was, want het werd in bijna volkomen zuiveren toestand gevonden, slechts zeer weinig verontreinigd door vermenging met grint en slib.

Binnen tien minuten was het geheele hol leeggehaald, en slechts enkele malen had men

het houweel te hulp moeten roepen, om het goud uit de rots los te hakken. En daar lag het nu op een hoop — als of het steenkool was !

Raffles nam er het mooiste stuk af, dat zeker wel een pond woog, krabde met zijn zakmes wat van de vuile bovenlaag weg, zoodat het goud flonkerend en vonkenspattend te voorschijn kwam.

Hij ging er glimlachend mee de tent binnen.

Brand had juist wat van den drank ingegeven aan Drew, wiens hoofd hij ondersteunde, en op wiens bleeke wangen een ziekelijk blosje van opwinding was verschenen.

Raffles knielde aan den anderen kant naast hem neer, en gaf hem het stuk goud in de vermagerde, witte vingers, die trilden van zwakte en begeerigheid.

Hij betastte de klomp, en er stonden tranen in zijn oogen toen hij Raffles aankeek, en met een zwakke stem sprak :

— Nu heb ik wel genoeg om terug te gaan, dunkt U niet, mijnheer Burke ?

— Meer dan ruimschoots voldoende ! antwoordde Raffles. Zijt gij verheugd ?

— Het is voor mijn kind — mijn Ellen ! zeide Drew eenvoudig. Ik zelf zal het niet lang meer maken, vrees ik ! Deze ontzettende koude, dit harde werk — ik wist niet, dat het iemand zoo kon aangrijpen ! En ik bewonder U !

Ik benijd U ! Ik wilde dat ik zoo sterk was, als gij, zoo gezond, zoo gestaald !

— Het is de gewoonte ! zeide Raffles glimlachend, en gij moogt nu zooveel niet meer spreken. Gij moet U rustig houden. Als het kan, zullen wij morgen terugkeeren. Wij hadden het goud maar voor het oprapen. Ik denk dat gij nu wel voor een waarde van driehonderd duizend dollar zult hebben bijeengegaard !

Het gelaat van Drew verhelderde even, maar plotseling werd het somber, en hij zeide ; terwijl de goudklomp uit zijn krachteloze vingers gleed :

— Als ik mijn kind nog maar zie ! Als ik zoolang nog maar mag blijven leven ! Ik heb niet geweten, dat het goud zich zoo zwaar op mij zou wreken. Uw vriend zeide mij, dat gij ook dokter zijt, mijnheer Burke. Zeg het mij eens oprecht — gelooft gij, dat ik dit overleef ? Ben ik ten doode opgeschreven ? Zeg het mij gerust — ik zal u toonen, dat ik in zeker opzicht sterk kan zijn !

Het bleef even stil in de tent, en toen zeide Raffles ernstig :

— Wij moeten binnen vier of vijf dagen kinine voor U hebben. De koorts zal nog toenemen, en — gij zijt door de ontberingen uitgeput. Kunnen wij U eenmaal veilig naar een groot dorp brengen, liever nog naar een

stad, waar gij verpleegd kunt worden in een ziekenhuis, dan zult gij het er bovenop halen! Maar deze koude is niets voor U. Gij had ook niet mogen medehelpen aan het delven, en aan het andere werk!

Bevende vingers grepen de hand van Raffles, en de tranen van Drew stroomden vrijelijk, toen hij mompelde:

— Ik weet dat ik alles aan U te danken heb. Wat zou er van mij en mijn kind geworden zijn als ik U niet had ontmoet! Ik zou reeds vermoord zijn, en ergens op die vervloekte vlakke liggen, op de harde sneeuw, met een paar duim staal in de borst, of een geweerkogel door het hoofd! Ik ben U alleen maar tot last geweest, en om mijnentwille moet gij de grootste ontberingen doorstaan!

— Dat heeft niets te beteekenen! zeide Raffles luchtig. Wij houden er van! Wel, wij zijn hier immers gekomen om te jagen — en dat doen wij zooveel wij maar willen! Schep dus maar moed, mijnheer Drew. Zoodra wij ergens een telegraafstation bereiken, sturen wij een telegram naar Uw dochter, zoodat zij U kan komen begroeten! Is dat geen uitstekend plan?

Zonder iets te antwoorden liet Drew zich weer achterover glijden, en sloot de oogen.

Maar er was een uitdrukking van innige vreugde en tevredenheid op zijn mager gelaat.

De twee mannen gingen zachtjes de tent uit.

Nog dienzelfden middag werd er begonnen met het inpakken van het goud, en het laden van de slede.

De honden werden al onrustig, want zij begrepen dat het luie leventje voorbij was.

Chopin, de groote Iersche wolfshond, die zich dadelijk als hun leider had opgeworpen,

had vrij wat moeite, orde onder den troep te houden.

Dadelijk na het vallen van de duisternis werd een zeer groot vuur aangelegd, zoo dicht mogelijk bij de tent, opdat Drew zijn voordeel zou kunnen doen met de weldoende warmte.

Henderson braadde met veel kennis van zaken een sneeuwhoen aan het spit, bereidde wat krachtige bouillon voor den zieke, en toen rolden allen zich in hun dekens, en sliepen.

De slede met het goud werd vlak bij de tent gezet, en daaromheen nestelden zich de honden.

Bij het krieken van den dag brak men het kamp op.

Voor Drew was op de slede een plaatsje opgehouden, en hij werd warm ingepakt, in alle dekens, die er maar te missen waren.

Hier nog een week te blijven zou in ieder geval zijn dood beteekend hebben, en hij zelf wist dat.

De mannen ontbeten met harde scheepsbeschuit, heete thee en een stuk berenvleesch, dat den vorigen dag was gebraden, en zoo hard was als een steen, zoodat het eerst weer moest worden ontdooid.

De honden werden aangespannen, en de kleine karavaan trok weg uit den dalkom, waar zij twee weken hadden geleefd.

En zij konden omstreeks twee kilometers van de plankenhut verwijderd zijn, toen een kleine troep gouddelvers, waaronder een paar vrouwen, van het Noorden uit de kleine vallei binnentrokken, en daar een woest gehuil van teleurstelling aanhieven, toen zij bemerkten, dat zij te laat kwamen, en bijna al het goud was weggehaald.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaat reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

DE OVERVAL.

Raffles was voornemens, zich naar Circle te begeven. Ten eerste was dit zeker de grootste nederzetting, die men in de buurt aantrof, en ten tweede kon men er zeker van zijn, daar ten minste een behoorlijk ziekenhuis te vinden, waar Drew zou kunnen worden verpleegd.

Circle is aan de Joekon gelegen en telt onder normale omstandigheden een paar duizend inwoners. In Europa zou men het dus slechts een dorp noemen.

De politie heeft er een hoofdkwartier, een kazerne, een kleine gevangenis, dat alles van hout, wel te verstaan, en er is ook een behoorlijk ziekenhuis, dat onder de leiding staat van een kundigen geneesheer.

Bovendien lag Circle vrij ver buiten de route naar de goudvelden, en hij kon er wel bijna zeker van zijn, dat hij daar alles zou kunnen koopen, wat hij noodig mocht hebben. Maar bovenal was er een telegraafkantoor!

Het zou dus mogelijk zijn, een boodschap te zenden aan Ellen, de dochter van Drew, die zeker vol ongerustheid op den terugkeer van haar vader wachtte.

Ook was het een gunstige omstandigheid, dat Circle op nauwelijks drie dagen reizen afstand lag van de plek, waar de drie mannen op zulk een gelukkige wijze het goud in den bodem en in het water van de kleine rivier hadden gevonden.

En men zou snel moeten reizen, want Drew was er slecht aan toe, dat was maar al te duidelijk te zien.

Zijn hart was niet sterk, en zijn borst was het nog veel minder.

De zware arbeid in de hevige koude was voor een man van zijn constitutie moordend geweest.

In den aanvang had hij willen medehelpen, ondanks het verzet van Raffles, en toen hij het moest opgeven, had hij zich ook dadelijk ter ruste moeten leggen, en was blijven liggen, tot het oogenblik van het vertrek toe.

Het was een geluk, dat de honden volkomen waren uitgerust, en opgewekt aan den arbeid waren gegaan, want Raffles wilde zoo spoedig mogelijk Circle bereiken, daar ieder uur vertraging voor den ongelukkigen Drew het einde kon beteekenen.

Hij had kinine dringend noodig, en dat

was alleen daarginds te krijgen.

Drew sliep dien dag een paar uren, in een toestand van halve verdooving.

Toen men voor dien avond het kamp zou opslaan, aan den zoom van een tamelijk groot bosch, greep Drew de hand van Raffles, die voorbij de slede liep, en zeide op doffen toon:

— Zou het niet beter zijn, wanneer ge mij hier achterliet, vriend Burke?

— Hier achterliet? herhaalde Raffles, niets begrijpend.

— Ja! Ik ben U tot last, en ik voel dat de gevaren voor U nog vermeerderd worden door mijn aanwezigheid. Ik heb U leeren kennen als een edel mensch, en ik weet dat gij zult doen wat ik U vraag. Neem het goud, maak het te gelde, en ga het zoo spoedig mogelijk aan mijn kind brengen! Ik weet dat ik U volkomen kan vertrouwen, want als ge mij had willen bestelen, had gij dat al veel eerder kunnen doen! Gij en Uw vrienden hebt zelfs Uw leven in de waagschaal gesteld, om mij weer in het bezit te stellen van mijn claim, dien men mij ontstolen had. Men heeft mij gezegd, dat de dood in de sneeuw heel zacht is en ik ben niet bang! Thans ben ik maar een blok aan Uw been en...

Raffles legde hem zachtje de hand op den mond, en zeide:

— Ga niet verder, Drew. Ik zou bijna zeggen dat ge weer ijlt! Hoe zou ik tegenover mijn eigen geweten staan, als ik Uw verzoek inwilligde? U hier achterlaten, terwijl ik weet dat het hier krioelt van wolven — op vier en op twee beenen? En denkt gij soms dat wij vlugger vooruit zouden kunnen komen als wij de slede ontlastten van uw gewicht? Wel, gij weet dan niet, dat mijn vrienden en ik iederen dag bijna evenveel levensmiddelen uit die slede wegeten, als Uw lichaamsgewicht bedraagt! Ik spreek nog niet eens van de gedroogde visch voor de honden! Kijk, onze vriend James verdeelt er reeds een portie van niet minder dan tien pond! Willen wij goede vrienden blijven, dan roert gij dit onderwerp niet weer aan! Wij brengen U zoo snel mogelijk naar Circle, en van daar zenden wij een telegram naar Nome, om Uw dochter gerust te stellen!

— Om haar te roepen! mompelde Drew

zwakjes. Ik wil dat zij mij de oogen toedrukt — en dat ze U leert kennen!

Er zweefde een vreemde glimlach om de lippen van Raffles, toen hij met een licht schouderophalen zei:

— Misschien valt haar de kennismaking niet mee! En bedenk welk een zware reis het zou zijn, in den winter, voor een jong meisje, dat dien tocht geheel alleen zou moeten maken!

Er kwam een smartelijke uitdrukking in de doffe oogen van den zieke.

Toen wendde hij langzaam het hoofd af. Hij zeide niets meer.

De tent werd spoedig overeind gezet; men droeg er Drew binnen, en Henderson ging hout sprokkelen, en kwam terug met de weinig geruststellende mededeeling, dat hij in de verte wolven had gezien.

Zij achtervolgden blijkbaar een rendier, dat zij van de kudde hadden weten af te zonderen.

— Dan zullen wij van nacht waakzaam moeten zijn, zeide Raffles. Het lust mij niet, om het kamp weder te gaan verplaatsen. Hoeveel heb je er geteld, Henderson?

— Tien of twaalf, Mylord!

— Zeg maar niets tegen Drew, want het zou zijn toestand zeker niet verbeteren. Leg in ieder geval een revolver onder het bereik van zijn hand. Hij mag niet geheel onbewapend zijn.

Terwijl Henderson een pas geschoten sneeuwhoer plukte en gereed maakte, Raffles zijn wapens nakeek, en Brand de gesprokkelde takken opeenstapelde, kwam de maan op, groot en vol.

Het had dien middag een tijdlang gesneeuwd, maar nu trokken de laatste sneeuwwolken weg, en de hemel was van een puur, donkerblauw waarin de sterren met buitengewone helderheid schitterden.

De plek van het kamp was zoo gekozen, dat de kampeerders de geheele vlakte naar het Noorden, in de richting van waar zij gekomen waren, konden overzien.

En zoo krachtig was het maanlicht, dat men een wolf heel gemakkelijk op 500 meters afstand tegen de sneeuw zou kunnen zien afsteken.

Het was echter ook mogelijk, dat zij door het bosch naderden, en daarom moest den geheelen nacht het vuur branden, en zouden de drie mannen om beurten de wacht houden. Dat was wel is waar geen aangename taak, want het beloofde fel koud te worden.

De honden hadden zich reeds hun bedje gegraven onder de sneeuw, en men moest voorzichtig loopen, om niet op hen te trappen, want er was niets anders van hen te zien dan het puntje van hun zwarte snuit.

Wat Chopin betreft — hij had zich deze gewoonte van de poolhonden nooit kunnen eigen maken, en vergenoegde er zich mede, des nachts in de tent te kruipen, en als het kon onder een stuk deken.

Het hoer verdween geheel in de hongerige magen, de drie mannen rookten eenigen tijd in stilte, en daarop begaven allen zich ter ruste, op Brand na, die het eerst zou waken.

Hij ging zoo dicht mogelijk bij het vuur zitten vulde opnieuw een pijp, wikkelde zich zoo dik mogelijk in zijn pels, en legde zijn geweer dwars over zijn knieën.

De felle koude dwong hem echter al spoedig op te staan en stampvoetend heen en weer te loopen, teneinde den bloedsomloop te herstellen.

Zoodra hij weer neerzat, kwam er een gevaarlijke loomheid over hem.

Hij kende dat gevoel.

Eenmaal had hij er aan toegegeven, en dat had hem bijna het leven gekost.

Want die loomheid is de voorlooper van den dood. De vreeselijke koude en het stilzitten kunnen een slaapzucht verwekken, die bijna onweerstaanbaar is — en die tot een sluimering voeren, waaruit men niet weer ontwaakt.

Dan sperde Brand wijd de oogen open, liet ze over de vlakte dwalen, sprong weer op, en liep heen en weer.

De eerste maal had Chopin brommend den ruigen kop uit de tent naar buiten gestoken, maar zoodra hij Brand herkende, kwam hij kwispelstaartend even op hem toelopen, maar keerde spoedig weder naar zijn warme plekje terug.

Een paar uren verliepen zoo, en bijna was voor hem het oogenblik aangebroken, Henderson te gaan wekken, toen Brand plotseling en zonder dat hij iets gehoord had, Chopin naast zich zag staan.

De hond stond in een onnatuurlijke houding, met iedere spier gespannen, den hals uitgerekt, en den kop zoo ver mogelijk naar voren gestrekt.

Zijn oogen gloeiden als kolen vuur, en de lippen waren teruggetrokken van de vreeselijke tanden, terwijl zijn adem kort en snel ging, en de haren tusschen de schouderbladen als borstels overeind stonden.

De bijtende wind woei van de vlakte in de richting van het kamp, en Brand begreep aanstonds, dat Chopin iets verdachts moest hebben geroken.

Hij tuurde scherp uit, maar hij zag volstrekt niets.

En toch moest er iets zijn, dat was duidelijk te bemerken aan de houding van den hond.

Brand ging naar de tent, zwakjes verlicht door een brandende kaarslantaarn, en vond na eenig zoeken den nachtkijker van Raffles.

Toen hij met het instrument terugkeerde, vond hij Chopin nog juist op dezelfde plaats.

Hij bracht den kijker aan het oog, en zocht den horizon af.

Toen hield hij hem onbewegelijk op hetzelfde punt gericht.

Hij bleef zoo wel vijf minuten turen, en zijn gelaat was strak en ernstig, toen hij den kijker langzaam liet zakken.

Daarginds op de vlakke, naderde met vrij groote spoed een tweetal sleden ieder met tien honden bespannen en omgeven door een achttal personen, waaronder hij twee vrouwen meende te onderscheiden.

Zij konden ongeveer twee kilometer ver weg zijn.

En hij zag ze nu al, die naderenden, als kleine stipjes, zonder den kijker te behoeven gebruiken.

Hij aarzelde niet langer, maar draaide zich om, kroop de tent binnen, en trok Raffles aan den arm, die dadelijk klaar wakker was, en wiens eerste, half instinctmatige beweging was, naar het geweer te grijpen, dat naast hem lag.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend, wolven?

— Erger nog — menschen! antwoordde Brand. Zij komen uit de richting van Drew's claim. Twee sleden en zoowat acht personen! En ze komen in de richting van dit bosch. Het kan niet anders of zij zullen ons zien.

Raffles zat een kort oogenblik in gedachten verzonken, schoot toen haastig zijn pels aan, trok zijn muts diep over de ooren, en kroop uit de tent.

Nog altijd stond Chopin daar als een steenen beeld.

Als ballen vuur gloeiden zijn oogen. Een onbegrijpelijke woede scheen zich van het groote dier te hebben meester gemaakt.

Raffles had den kijker van Brand overgenomen, en tuurde met groote aandacht naar het naderende troepje.

Hij keek zoo wel een volle minuut, en zeide toen zacht:

— Als ik mij niet bedrieg, Brand, dan zijn er onder die mannen daar enkelen, die in de hut zijn gedrongen van den „Waanzinnige" van de Stekelvarken Rivier! Dat zou de vreeselijke woede van den hond verklaren!

Bliksemsnel trokken aan Brand een paar beelden van het verleden voorbij — een verleden dat nauwelijks eenige weken oud was.

Hij zag weer het afschuwelijke woonhol van den gek, van den meester van Chopin, die gestorven was op zijn bed van lompen,

na een verraderlijken overval door een troep schurken, die hem hadden willen dwingen, hun de plek te noemen, waar hij een groote hoeveelheid goud had begraven — een plek, waar Raffles en zijn metgezellen het inderdaad na den dood van den krankzinnige hadden gevonden!

Wonderlijk genoeg had de hond zich onmiddellijk bij hen aangesloten, misschien wel gedreven door zijn waakzucht, en meenend, dat hij die het best zou kunnen voldoen, als hij in de nabijheid bleef van de lieden die de vrienden van zijn vermoorden meester waren geweest, en dus de vijanden van zijn moordenaars moesten zijn!

Brand nam op zijn beurt weer den kijker, keek er een oogenblik door, en zei:

— Ja, ik herken er twee! Ik herken de vrouwen! Een er van heeft vuurrood haar! Wat zullen wij doen? Zij hebben natuurlijk ons kampvuur al lang gezien!

Het gelaat van Raffles was als marmer, en zijn grijze oogen fonkelden, toen hij ten antwoord gaf:

— Er valt niet aan te twijfelen, Brand, of die kerels komen van claim 137, ontdekten, dat ze zoo goed als geheel was leeg gehaald, en zijn ons nagegaan! Maak Henderson wakker — wij zullen ons in staat van verdediging moeten stellen!

Brand liep onmiddellijk op de tent toe, en hij had eenige moeite, den reus te wekken, die gezond sliep.

Maar toen hij eenmaal wakker was, begreep hij Brand ook onmiddellijk en kroop uit de tent.

Raffles had intusschen al zijn plan gemaakt, en beval:

— Plaats de slede eerst zoodanig, dat haar lange kant naar de vlakke is gekeerd. Neen, laat haar aansluiten tegen dien dikken boom! Zoo is het goed! Stapel alle kisten erop, maar laat een paar schietgaten vrij. Onder aan de kisten met gedroogde visch, die het stevigste zijn! Hier de munitie. Wij beginnen met de geweren — en als zij niet dadelijk afdeinzen, en het wordt een gevecht van man tegen man — dan kunnen wij de revolvers nog altijd gebruiken!

Terwijl dit geschiedde, zoo vlug mogelijk, naderden de twee sleden tot op een afstand, die ongeveer achthonderd meter kon bedragen.

Toen hielden de bandieten stil, en schenen korten tijd te beraadslagen.

Toen zij opnieuw verder trokken, volgden zij niet langer dezelfde richting, maar beschreven een zeer grooten boog.

Hun doel was duidelijk. Zij wilden zich niet

blootstellen aan de gevaren van een frontaanval, en trokken nu op den zoom van het bosch toe, om zoo de andere partij in den rug te kunnen aanvallen.

Misschien zouden zij zich in twee afdeelingen splitsen, en dan zou de toestand inderdaad gevaarlijk kunnen worden voor de belegerden.

Het zou geen nut hebben, op dit oogenblik kostbaar kruit te verspillen aan den tegenstander, want de afstand was nog te groot.

Een kwartier daarna hadden de twee sleden den zoom van het bosch bereikt, en bevonden zich nu tusschen de eerste boomen.

Geruimen tijd bleef het stil. Het was duidelijk, dat een van de sleden een groote bocht beschreef

om in den rug van de aangevallen partij te komen. Slechts nu en dan kon men heel even die slede bespeuren, maar zoover, dat zij zoo goed als buiten schot was, en bovendien maakten de talloze boomen een nauwkeurig richten onmogelijk.

De drie mannen waren zwijgend en ernstig bijeen gebleven, zij zagen volkomen het gevaar van den toestand in.

Een half uur later bevonden zij zich tusschen twee vuren, en kraakte het eerste schot, dat het oor van een der trekhonden doorboorde, en het dier met een wilden grauw deed overeindvliegen.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken” : is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK III.

CIRCLE.

Raffles had een kort bevel geroepen, en allen wierpen zich plat op den grond.

Van de slede der bandieten, die op dezelfde plek waren gebleven, was maar een klein stukje te zien, bij den zoom van het bosch. Daarachter hadden zich zeker eenige kerels verschanst, waarbij ook een vrouw moest zijn, want nu en dan deed de wind een korte rok opwapperen, terzijde van de slede.

— Zal ik op die vrouw vuren, Edward, vroeg Brand, nadat de drie mannen zich zoo goed als het ging achter de slede in veiligheid hadden gebracht.

— Mijn waarde, zoolang die dame daar op ons schiet, kan ik niet goed inzien, waarom je niet zou terugschieten, want ik kan mij niet voorstellen, dat een door haar afgeschoten kogel met minder vaart in onze lichamen zou dringen dan die afkomsigt is van een man! antwoordde Raffles koeltjes. Schietende vrouwen zijn altijd de gevaarlijkste — ik heb die ervaring al vroeger opgedaan.

Twee schoten snel achter elkaar vormden als het ware het uitroepteken achter dezen zin.

Het eerste trof de slede, met een doffen slag, en het tweede boorde een gat in de muts van Henderson, die aanstonds een paar krachtige Londensche vloeken uitstiet, en in het wilde terugschoot.

Want er was niemand te zien, daar terzijde, in het bosch, en toch kwamen van daar de schoten, die maar al te juist waren gericht.

Zoo kon het niet blijven, want er waren daarginds goede schutters, en reeds de volgende schoten konden het einde beteekenen.

De slede werd dus haastig een weinig verder tusschen de boomen van het bosch getrokken, en daarbij kreeg Brand voor het eerst een tipje te zien van een breed geranden hoed, die hem niet onbekend voorkwam. Hij maakte van die ontdekking dadelijk gebruik, knielde neder achter de slede, mikte zorgvuldig, en drukte af.

In de stille vrieslucht klonk een gil, de hoed leek een sprong te maken, en werd toen onzichtbaar.

Woedend vuurden de bandieten zoo snel zij konden hun geweren af, maar ditmaal zonder

iets anders te raken dan de boomen rondom de slede.

Intusschen bleef de toestand zeer gevaarlijk, want de andere partij was een weinig naderbij gekomen, en onderhield van achter een terreinplooi een goed onderhouden vuur op de drie mannen, die zich slechts gedeeltelijk konden bergen.

En wie weet wat er nog zou gebeurd zijn, als er niet plotseling, en op een zeer ongewone wijze, hulp was komen opdagen van een zijde, vanwaar men haar zeker niet had durven verwachten.

Onder de kerels, die de omtrekkende beweging hadden gemaakt ging eensklaps een luid geschreeuw op, en een oogenblik later werd er driftig geschoten, maar ditmaal niet in de richting van Raffles en zijn metgezellen!

Het waren ook geen geweren die gebruikt werden, maar revolvers.

Het korte, droge, blaffende geluid van de groote Colts was duidelijk te herkennen.

Er werd daarginds blijkbaar een strijd op korten afstand gevoerd. Maar tegen wien?

Reeds de volgende seconden zouden het antwoord op die vraag brengen.

Plotseling kwam de slede tusschen de boomen van het bosch uitschieten, en stooft voort over de vlakte, getrokken door een tiental honden, die blijkbaar de zweep niet behoeften, om zich zoo snel mogelijk voort te reppen.

En dat behoefde niemand te verwonderen, want achter de slede aan, met een tusschenruimte van nog geen dertig meters draafde een kleine troep wolven, uitgehongerd en vastberaden. Drie mannen bevonden zich bij de slede, allen op sneeuwschoenen, en schoten zoo snel zij maar konden onder het voortgaan midden in den troep roofdieren, waarvan er een paar over den kop tuimelden.

Maar er waren er zeker wel twintig, en het einde zou dus niet onzeker kunnen zijn, wanneer het drietal niet spoedig genoeg de andere slede kon bereiken, en de hulp kon inroepen van hun makkers.

Om zoo snel mogelijk vooruit te komen hadden zij hun weg niet door het bosch maar over de kale valkte gekozen, met het natuurlijk

gevolg, dat zij onvermijdelijk in het schootsveld kwamen van Raffles en zijn vrienden.

Niets was voor een goed schutter als Brand gemakkelijker geweest, dan die drie donkere gedaanten, die zoo scherp tegen de sneeuw afstaken, neer te leggen, maar dat lag nu eenmaal niet in het karakter van Raffles, die den loop van Brands geweer neerdrukte, en rustig zeide :

— Ik ben zeker dat je ze niet zou missen, Brand — maar dat is geen sport! Geef hun een kans! Zij hebben nu met de wolven te doen, en kunnen ons niet van antwoord dienen! Dat is niet eerlijk! Bovendien zijn wij verschanst — en zij zijn volkomen blootgesteld!

— Maar zij zouden geen oogenblik aarzelen, om ons neer te schieten, Edward! riep Brand verontwaardigd.

— Ik betwijfel het geen seconde — maar het kan mijn zienswijze niet veranderen! Als je dan met geweld wilt schieten — leg dan een paar van hun honden neer, want hoe minder zij er hebben, des te minder gemakkelijk kunnen zij ons achtervolgen — en wij zij zijn nog niet in Circle! En dat zal misschien de wolven ophouden! Ik kan niet toestaan, dat voor mijn oogen medeschepsels op een vreeselijke wijze worden gedood.

— Maar Mylord, U stelt die kerels toch niet met ons op één lijn! riep Henderson trillend van boosheid.

Raffles keek den reus een oogenblikje strak aan met zijn ondoorgrondelijke, staalgrijze oogen en zeide toen kortaf :

— Zij zijn begiftigd met rede, met hetzelfde goddelijk geschenk, dat ons ook te beurt is gevallen, James — en daarom zijn zij onze gelijken, en in het oog van de Almacht evenveel waard als jij en ik!

Brand had zich al plat neergeworpen. Tweemaal kraakte zijn onfeilbaar schot, het een onmiddellijk na het ander, en bijna tegelijkertijd vielen twee honden neer, in hun vaart gedood.

Schreeuwend en woest vloekend sneden de kerels hen los van het span, en wierpen de kadavers achter de slede, waar zij onmiddellijk ten offer vielen aan de verscheurende tanden der wolven. Het was een kort oogenblik van krioelen van magere ruigharige lichamen, de dieren beten elkander in hun begeerigheid en de vluchtelingen kregen een oogenblikje respijt!

Een hunner ranselde op de honden los, hetgeen volstrekt niet noodig was, en een ander rukte zijn geweer van den schouder, en loste een schot in de richting van het drietal, in het wilde weg.

Brand schoot nog twee honden neer van het

span, met hetzelfde resultaat. De wolven werden even opgehouden, daar zij onmiddellijk aanvielen op de hondenlijken, maar zij verscheurden ze met zooveel onbegrijpelijke snelheid, dat dit slechts een kort oponthoud gaf, en er steeds vijf of zes wolven achter de slede aanhouden.

Tenslotte bereikte zij de andere, en verdween tusschen het geboomte.

Van de wolven was nu ook niets meer te zien.

Men hoorde hen huilen, en het onophoudelijk knallen van de schoten.

— Het wordt tijd om verder te gaan, zeide Raffles laconiek. De weg is nu weer vrij.

De honden werden snel overeind gedreven. Drew werd warm ingepakt, en Henderson maakte Chopin los, want men had den wonden hond moeten vastbinden, daar hij aanstalten had gemaakt, zich op den vijand te werpen — hetgeen waarschijnlijk zijn einde zou hebben beteekend.

Zelfs nu nog had men de grootste moeite, het groote dier te weerhouden, naar de plek te snellen, waar gevochten werd. Haat en woede deden zijn oogen letterlijk gloeien.

Hij onderwierp zich echter toen Raffles hem riep en in allerijl werd de tocht naar het Zuiden voortgezet. Na een half uur hoorde men van het schieten niets meer. De wolven zouden wel zijn afgedeinsd. Het avontuur had den vijand zeker aanzienlijke verliezen berokkend. Hij was op zijn minst vier van zijn honden kwijt, en men had den man met den grooten vilthoed niet meer teruggezien. Die sliep zeker al zijn laatsten slaap op een bed van ijskoud sneeuw.

De honden werden niet gespaard, en Raffles vergde het uiterste van de dieren, om een zoo groot mogelijke voorsprong te krijgen op den tegenstander.

Urenlang bleef de kleine troep voortgaan, zonder tijd te verspillen aan de jacht, en pas laat in den middag gaf Raffles het bevel halt te houden. Het was noodzakelijk, want de menschen waren uitgehongerd, en de dieren moesten volstrekt eenige rust hebben.

Raffles koos de plek waar halt zou worden gehouden boven op een lagen heuvel, waar weliswaar de wind vrij spel had, maar vanwaar men de vlakte naar het Noorden tientallen mijlen kon overzien, en aldus de nadering van de achtervolgers tijdig zou bemerken.

Want dat de bandieten het juist op hen hadden voorzien — daaraan kon nu niet meer getwijfeld worden. Zij moesten weten, dat Drew veel goud had bijeengegaard en zouden zeker niet rusten, voor zij dat machtig waren geworden.

Het viel niet zoo gemakkelijk, hier een vuur aan te leggen, want de boomen waren schaarsch, maar Henderson slaagde er tenslotte toch in, en de menschen verkwikten zich spoedig aan een bord heete soep, terwijl de dieren een goede portie gedroogde visch kregen.

Men hield hier twee uur halt, en toen drong Raffles onverbiddelijk weer op verder gaan aan.

Hij wilde een deel van den nacht besteden om verder te trekken, want dan zou hij in den loop van den morgen Circle kunnen bereiken. Dat was niet alleen noodzakelijk, om den achtervolgers te ontloopen, maar ook, omdat de toestand van Drew het dringend noodig maakte.

Deze sprak bijna niet meer, en als hij sprak, dan ijde hij meestal, want de koorts was toegenomen. Hij moest binnen vier-en-twintig uur kinine hebben geslikt, of hij zou sterven.

Met tegenzin en grommend, nu en dan bijtend naar de handen die zich naar hen uitstrekten, lieten de honden zich weer voor de slede spannen, en de bezwaarlijke tocht begon opnieuw, steeds verder naar het Zuid-Oosten, en alleen maar geleid door den stand der sterren. Vijf uur duurde deze tocht, en toen liet Raffles, in de overtuiging dat hij althans den achtervolger ontloopen was, nogmaals halt houden, aan den rand van een bosch.

Het was weer gaan sneeuwen en hun spoor zou dus worden uitgewischt. Rust was noodzakelijk! Zelfs Henderson, ijzersterk en onvermoeibaar, strompelde slechts met moeite verder op zijn doorgelopen voeten. Men was op nauwelijks tien kilometers afstand van Circle. De tent werd opgeslagen, Drew werd er heel voorzichtig binnengedragen zonder dat hij zelfs wakker werd uit zijn koortsachtigen slaap, de honden groeven hun eigen bedje in de sneeuw en de trouwe Chopin zou de wacht houden. Het was hem wel toevertrouwd. De drie mannen kropen in hunne slaapzakken en waren binnen enkele minuten ik diepe rust. Een vuur werd dien nacht niet ontstoken.

Er geschiedde volstrekt niets bijzonders. De mannen konden zes uren aan een stuk rusten, en toen zij den volgenden morgen ontwaakten, hadden zij moeite, iets te herkennen. De slede verdween bijna geheel onder het sneeuwdek, en van Chopin was niets meer te zien, dan het puntje van zijn ooren en van zijn snuit. Ook de tent was bijna geheel bedekt, en de tentkoorden stonden zoo strak als vioolsnaren.

De wind was echter weer omgelopen, het had opgehouden met sneeuwen en het vroom harder dan ooit. IJlings werd wat warme thee gemaakt, en men ontbeet slechts met een paar

beschuiten. Raffles wilde nu zoo spoedig mogelijk Circle bereiken.

Hij maakte zich ongerust over Drew, die volkomen bewusteloos scheen te zijn, en slechts nu en dan iets onverstaanbaars prevelde, met droge lippen en hoogrood gelaat.

Zoo vlug mogelijk werd de tent afgebroken, en daarna vertrok men dadelijk.

Onderweg kwam men ditmaal enkele lieden tegen, zelden alleen en meestal in paren. Al die menschen waren zwaar bepakt en trokken naar het Noorden. De meesten hadden honden bij zich en een slede. Sommigen keken naar de hoogopgeladen slede en naar de stevige honden met blikken, die Raffles en zijn vrienden verheugd deden zijn, dat zij wel bewapend — en met hun drieën waren.

En eindelijk, omstreeks acht uur in den morgen, werden de eerste blokhuisen zichtbaar van Circle. Ook daar was alles diep onder de sneeuw. Raffles dreef de honden de breede hoofdstraat in, en onmiddellijk naar het ziekenhuis, een vrij groot, houten gebouw met een enkele verdieping, en waarnaast het huis van den geneesheer-directeur was gelegen.

Henderson lichtte Drew behoedzaam van zijn ligplaats, en droeg hem als een kind naar binnen. Een zuster, dik gekleed, en met een blozend gelaat maakte vlug alles in orde, en ging den directeur waarschuwen. Deze kwam bijna onmiddellijk, onderzocht den zieke, gaf op korten toon eenige bevelen, en vijf minuten later lag Drew — ongekende weelde! — in een zindelijk bed, in een goed verwarmde zaal — en met een behoorlijke dosis kinine in de maag!

Toen Raffles en Brand naar buiten traden, om zich weer bij Henderson te voegen, die op de slede was blijven passen, zag Brand dat de reus in gesprek was met een jongen Cree-Indiaan, dien hij onmiddellijk herkende. Het was Pete, de broeder van den braven Minto, die hen weken geleden in Fort Joekon zooveel hulp had geboden.

Pete kwam onmiddellijk op Raffles toe, en Brand zag tot zijn verwondering dat Raffles hem even terzijde nam, en een paar woorden met hem wisselde, waarna hij hem op den schouder klopte.

Toen wendde Raffles zich tot den reus, en zeide:

— Henderson, dit gasthuis heeft een zeer grooten stal, bestemd voor sleden en honden. Ga daar de dieren onder dak brengen, en geef ze wat voer. Brand, ik ben over tien minuten terug! Wacht mij in de kamer van onzen vriend Drew. Ik heb een kleine verrassing voor hem.

En voor de verwonderde Brand iets had

kunnen zeggen, stapte Raffles weg aan de zijde van den halfbloed.

Verwonderd begaf Brand zich naar de kamer van Drew, die rustig sliep.

Het was heel duidelijk, dat reeds nu de wel-doende kinine haar genezenden invloed uitoefende. Twee of drie weken volkomen rust, en deze man, die tot zelfs zijn gezondheid had willen offeren voor zijn kind, zou weer de oude zijn.

Er verliep echter bijna een half uur, en Brand werd reeds ongeduldig, toen de deur openging, en Raffles op den drempel verscheen. Hij trad dadelijk terzijde en Brand, die was opgestaan, zag een knap blond meisje binnentreden, eenvoudig maar warm gekleed, dat met gevouwen handen een oogenblikje stil bleef staan, met trillende lippen naar den man in het bed keek, er toen haastig op toeliep, en toen heel stil op den stoel ging zitten, die naast de ijzeren

krib stond. Zij had heel voorzichtig de magere hand gegrepen die op het dek lag, en de tranen stroomden haar nu over de wangen.

Raffles was glimlachend op Brand toegegaan, en zei zacht :

— Dat is nu mijn verrassing! Het is zijn dochter Ellen!

— Maar mijn hemel — hoe komt zij hier?

— Heel eenvoudig! Een paar weken geleden sprak ik Pete, die juist op weg was naar Nome, in gezelschap van een pelsjager, die hem gehoord had, en ik vroeg hem, het meisje hierheen te vergezellen. Dat was heel wat veiliger dan een telegram — en naar het nu blijkt ook vlugger! Maar ik heb Drew niets willen zeggen — om hem niet noodeloos op te winden! En ik geloof, Brand, dat haar nabijheid nog beter voor hem zal zijn dan de beste kinine!

**Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK IV.

· GENEZING EN VERTREK.

Na een week was Drew reeds zoover genezen, dat hij een paar uren zijn bed mocht verlaten, en dan op een stok gesteund of aan den arm van zijn dochter wat door de kamer mocht heen en weer loopen. Het was het eenige particuliere vertrek in het geheele ziekenhuis, en Drew moest er tamelijk duur voor betalen — maar hij was nu ook een rijk man!

Het goud was veilig opgeborgen in de brandkast van den directeur, en als hij deze stad verliet, dan zou het zijn, om zoo spoedig mogelijk en met de eerste de beste gelegenheid naar New-York te reizen.

Het jonge meisje had zich al spoedig aller harten gewonnen, door haar natuurlijke opgewektheid, haar vriendelijkheid en haar prachtige stem, die zij zoo vaak deed hooren als de zieken in het gasthuis er om vroegen.

Er waren daar een tiental mannen, voor het meerendeel ruwe kerels, sommige met wonden, waarover zij liefst zoo weinig mogelijk spraken, en die het meisje reeds aanbaden. Want zij wist hun wel eens de tranen in de oogen te brengen met haar prachtige liederen, en wie anders zou dat ooit kunnen?

Raffles kwam bijna iederen dag, nu eens alleen dan weer vergezeld van Brand en Henderson, en Drew begroette hem steeds met dezelfde uitdrukking van innige dankbaarheid op zijn gelaat, waarop zich weder wat kleur begon te vertoonen.

Wat Ellen betreft, ofschoon zij volkomen gezond was, had zij verlof gekregen, in het gasthuis te mogen wonen.

Zij kwam iederen dag in de gemeenschappelijke mannenzaal, en die geharde kerels zagen met angst het oogenblik tegenooit, waarop hun goede fee afscheid van hen zou nemen.

Het was op den achtsten dag na hun aankomst, en Raffles was zoeven in de kamer van Drew getreden, die in een grooten leunstoel zat, met de hand van Ellen in de zijne.

Raffles kwam vlug op hem toe, en vroeg:

— Nog steeds vooruitgang, vriend Drew? Gevoelt gij U sterker?

— Zoo sterk, mijnheer Burke, dat ik over een week hoop te kunnen heengaan en mijn kind naar New-York te kunnen brengen! En dat zal ik dan U te danken hebben, en aan U

alleen! Gij hebt mijn persoon beschermd — en mijn goud! Wat zou er van mij terecht zijn gekomen, als gij en Uw vrienden.....

Raffles hief glimlachend de hand op en zei:

— De afspraak was, dat wij daar nooit over zouden praten! Men moet elkander in deze streken helpen — of men slaat elkander dood! Een tusschenweg is er niet. Zoo, gij wilt dus over een week vertrekken! Maar weet ge wel, dat hier de winter op zijn felst is? Hebt ge al eens nagedacht over de bezwaren?

— Ik erken, dat zij groot zijn, mijnheer, maar mijn ongeduld drijft mij voort! Ik hoop, dat ik mij zal mogen aansluiten bij een pelsjager die, naar ik juist van morgen hoorde, over een week deze plaats aandoet, om dan verder naar het Zuiden te trekken. Hij moet in Fort Joekon zijn, om daar voorraden te gaan afleveren!

— Hoe is de naam van dien man? vroeg Raffles levendig.

— Hij heet Jim Hale! Hij moet hier goed bekend zijn in de buurt!

— En gij kunt U aan niemand beters toe- vertrouwen, Mijnheer Drew! riep Raffles uit. Ik ken Jim Hale — een knaap met een hart van goud, stevige vuisten, volkomen bekend met het land, en die houdt wat hij belooft! Gij had het waarlijk niet beter kunnen treffen! Ik wist niet dat hij naar Circle kwam, mijn brave Hale! Wie zeide het U?

— Een man, die het ziekenhuis drie dagen geleden verliet! Van morgen keerde hij hier terug, om het mij te zeggen. Webster is zijn naam. Ik had al eerder gevraagd of niemand een geschikten gids voor mij wist!

— Wel, die is er niet, reide Raffles lachend. Maar dan zijt gij nog pas in Fort Joekon. Hoe wilt gij verder gaan?

Drew antwoordde met eenige aarzeling:

— Ik reken er op, dat ik daar vroeg of laat de hulp zal kunnen invoeren van een politiepatrouille die nog verder Zuidwaarts trekt. Ik hoop, dat zij mij tot aan het dichtstbijzijnde spoorwegstation zal kunnen vergezellen.

Raffles schudde het hoofd, en zeide uit het raam ziende, naar de besneeuwde straat:

— Dan zal het toeval U te hulp moeten komen, Drew! Fort Joekon heeft geen vaste

politiepost, voor zoover ik weet, en gij zult er misschien lang moeten wachten! Intusschen — alleen kunt gij onmogelijk reizen, en zeker niet in dezen tijd van het jaar en nu het land honderden mijlen in het rond als het ware vergiftigd wordt door de duizenden rondtrekkende gouddelvers! Maar ik heb een andere oplossing! Ons verblijf hier loopt ten einde! Wat zoudt gij er van denken, als gij eens eerst met Hale naar Fort Joekon ging, en daar op ons zoudt wachten, om dan met mij en mijn vrienden de reis naar New York voort te zetten?

De oogen van Drew begonnen te schitteren, en hij stak Raffles de hand toe met de woorden:

— Dat zou prachtig zijn! Iets beters kunnen wij ons niet denken, niet waar Ellen?

Het meisje bloosde, wierp Raffles een blik vol dankbaarheid toe, en zeide toen op zachten toon:

— Het zou heerlijk zijn — maar ik geloof, vader, dat wij misbruik maken van de goedheid van Mijnheer Burke!

Raffles ontkende lachend en zeide:

— Het heeft voor ons niets te beteekenen, waarlijk niet!

Hij sprak nog eenigen tijd met Ellen, voor wie hij groote vriendschap had opgevat. Het meisje was heel eenvoudig gebleven, en toch wist Raffles dat zij een schat in haar keel had meer waard dan het goud, dat haar vader om harentwille met zooveel inspanning had bijeengezocht. Haar stem was inderdaad van een zeldzame schoonheid, en zij zou in New York spoedig opgang maken. En dan zou er na korten tijd wel niet veel meer zijn overgebleven van het eenvoudige, verlegen meisje uit Nome.

Er gebeurde in het verloop van die week niets bijzonders meer.

Drew nam zienderoogen in kracht en gezondheid toe, en op het einde van de week kon hij zich weder zonder stok bewegen.

Op den Maandag daarop zou Hale in de nederzetting komen, en hem verder brengen. Een vriend van Webster was het Drew komen mededeelen.

Een deel van den Zondagmorgen bracht Drew met zijn dochter in het kleine kerkje door, en dankte daar den Schepper uit den grond van zijn dankbaar gemoed voor zijn redding, en voor de hereeniging met zijn kind.

Hij wist toen nog niet, Antony Drew, dat hij nog niet aan het einde zijner beproeving was.

Toen Raffles vroeg in den morgen van dien Maandag zich naar het ziekenhuis begaf, vond hij daar Ellen en haar vader druk bezig, hun weinige bezittingen in te pakken. Een in der haast opgerichte bank in Circle had het ge-

vonden goud ingewisseld tegen deugdelijke bankbiljetten, en dat was een goede maatregel, want het goud van Drew woog bijna honderd kilo, en het papier daarentegen nog geen ons! En hij durfde den braven pelsjager niet noodeloos lastig vallen. Die zou zeker verheugd zijn, nu zijn lading honderd kilo minder werd.

Raffles vroeg aanstonds:

— Wanneer vertrekt gij?

— Van middag! Hale zal ons om vier uur komen afhalen.

— Dan zult ge mij wel toestaan, U hier tegen dien tijd met mijn vrienden nogmaals de hand te komen drukken! Ik heb Hale in vele weken niet gezien, en het zou mij genoeg doen, hem weer eens in de trouwe, eerlijke oogen te mogen zien!

— Maar daar rekenen wij ook op, mijnheer Burke! riep Ellen uit, die bezig was met het opvouwen van eenige nieuwe kleedingstukken, voor haar zelf en voor haar vader gekocht.

Raffles stond een oogenblik in gedachten, en zeide toen glimlachend:

— Ik heb U iets mede te deelen — o, het is van weinig belang! Maar gij moet er U op voorbereiden, dat gij mij door vriend Hale met den naam van graaf Palmhurst hoort toespreken! Laat U dit niet verbazen! De zaak is — ik reis hier incognito, als ik mij zoo eens mag uitdrukken!

Vader en dochter hadden elkander even verwonderd aangezien, maar toen zeide Drew glimlachend:

— Graaf Palmhurst of mijnheer Burke — wat doet het er toe? Gij zijt voor ons een echte vriend geweest, en wij zullen nooit vergeten, onder geen omstandigheid, wat gij voor mij gedaan hebt!

— En ook voor mij, vader! zeide Ellen en de tranen schoten haar in de mooie oogen. Mijn geheele toekomst stond immers op het spel!

— Wij zouden daar niet meer over praten! viel Raffles haar in de rede, en dreigde haar gekseherend met den vinger. Mijnheer Drew — gij zijt nu wel in veilige handen, maar ik verzoek U toch, deze revolver als Uw eigendom te beschouwen. Gij kunt er reeds wat beter mee omgaan — en men kan nooit weten, al ben ik overtuigd, dat Hale de veiligste wegen zal kiezen, om U ongehinderd naar Fort Joekon te brengen. Om vier uur, zegt gij?

— Ja, dat was de afspraak!

— Dan neem ik nu afscheid van U, want ik bemerk dat gij het druk hebt. Mijn vrienden en ik komen om drie uur terug — misschien is Hale wel voor den tijd. Wij doen U uitgeleide,

en roepen nu een tot weerziens in Fort Joekon toe! Binnen twee weken zijn wij daar, en dan vertrekken wij met U naar New-York!

Na eenige oogenblik verliet Raffles het vertrek weder.

Op straat zag hij een tamelijk groot aantal mannen, hoofdzakelijk gouddelvers, waaronder er waren, die men het allerlieft niet alleen op een eenzamen weg, laat in den avond, zou tegen komen.

Een paar malen kwam het Raffles voor dat eenige van die kerels op zijn weg stilstonden, en hem naketen.

Hij sloeg er echter geen acht op, maar begaf zich naar het logement, waar hij met zijn metgezellen een tweetal behoorlijke kamers gevonden had. Zij zouden in den omtrek nog wat gaan jagen, alvorens zij zich naar het gasthuis zouden begeven.

Brand vond hij bezig aan het schoonmaken van zijn lievelingsgeweer en Henderson bleek in den stal te zijn. Hij kwam juist binnen, toen Raffles met Brand eenige woorden had gewisseld.

Zijn breed goedig gelaat stond bedrukt.

— Hoe is het, James — waarom kijk je zoo bedroefd? Mis je werkelijk je biocoop zoo erg?

— Nu, ik zou wel weer eens een goede film willen zien, Mylord! antwoordde Henderson — maar daar denk ik toch op het oogenblik niet aan. Ik weet niet wat er met de honden is. Zij lijken mij zoo lusteloos en geeuwerig. Zij geeuwen hun kakement uit elkaar, als ik zoo vrij mag zijn, het te zeggen! En zij nemen geen notitie van mij.

— Dat is vreemd! zeide Raffles. De honden waren gisteren nog volkomen gezond! Wanneer heb je hen voor het laatst gevoerd?

— Van morgen, Mylord!

— Toch zeker met onze eigen visch?

— Die was op, Mylord! Tot het laatste stukje. Ik heb een zak moeten koopen in den winkel van Corelli, den Italiaan.

— Wij zullen eens gaan zien! zeide Raffles. Ja Chopin, goede hond, je mag mee!

De groote Iersche wolfshond sprong kwispelstaartend tegen hem op, en zij gingen de logeerkamer uit, liepen door de gang, daalden de trap af, kwamen zoo in de vestibule, openden een achterdeur, en staken het ruime achtererf over, dat toegang gaf tot de stallen, waar zomers meestal de paarden, en 's winters altijd de honden gehuisvest waren.

Men kon deze stallen ook bereiken vanaf een achterstraat.

Henderson opende er een van, en liet de deur open staan, opdat het licht naar binnen

zou dringen in de tamelijk slecht verlichte ruimte.

Raffles zag met een enkelen blik, dat er inderdaad iets met de honden gaande was. Meestal kwamen zij dadelijk op hem toelopen, maar nu bleven zij bijna allen lusteloos liggen in den versten hoek, en dicht bij elkander.

Henderson had dadelijk de zware baal met gedroogde visch geopend en Raffles boog er zich overheen.

— Bedorven! zeide hij bijna dadelijk. Heb je dat zelf niet kunnen ruiken, James?

De toon van Raffles stem was streng, en de reus zeide bedremmeld:

— Mylord, ik heb van kindsbeen af een zwakke neus gehad voor luchtjes! Kunnen ze werkelijk daarvan ziek zijn geworden?

— Ik wilde, dat ik het met zekerheid wist! Dat zulke sterke honden, die van alles eten, ziek zouden worden van wat gedroogde visch, omdat ze verre van frisch is — dat komt mij toch onwaarschijnlijk voor! Waar haalde Corelli dat baaltje visch vandaan?

— Wel van een stapel in zijn winkel, Mylord! zij lagen voor de hand.

Raffles stond in gedachten. Zijn voorhoofd was in diepe rimpels getrokken. Hij wist maar al te goed, dat er ook te Circle geen honden meer te krijgen waren, zelfs al wilde men hun gewicht in goud betalen!

Toen bedacht hij, dat Circle een veearts rijk was, en hij begaf zich onmiddellijk naar dien man toe, en wist hem dadelijk mee te krijgen. De veearts onderzocht een der honden, haalde de schouders eens op, en zeide:

— Bedorven visch is zeker niet het gezondste voedsel, dat ik mij denken kan, maar dat honden er zoo ziek van zouden kunnen worden wel te verstaan trekhonden, in deze streek, dat wil er niet bij me in! Ze hebben iets verkeerd binnen gekregen, maar wat het is, kan ik niet zeggen. Ik schrijf hun nu een sterk braakmiddel voor. Maar dat zal ze erg slap maken, en U moet de dieren minstens drie dagen rust geven!

Raffles begreep wel, dat hier niets aan te doen was, en hij vergezeld den dokter naar diens huis, wachtte daar tot het middel was gereed gemaakt, nam het dadelijk mee, en gaf het de honden in. Hij zeide niet veel, maar zijn gelaat stond duister.

Hij zeide tot Henderson:

— Ik zal je moeten verzoeken, James, hier te blijven tot mijnheer Brand en ik terugkomen. En dan zullen wij de deur stevig sluiten met een hangslot dat ik zal koopen. De zaak bevalt mij niet. Als de dieren op het erf willen rond-

loopen — laat hen begaan, maar blij in ieder geval bij hen!

Toen ging hij weer naar de logeerkamer, en deelde alles aan Brand mede.

Deze zeide verwonderd:

— Al weer? Wie zou er ditmaal belang bij kunnen hebben, onze honden te vergiftigen of ziek te maken?

— Wie? Een zonderlinge vraag! Wij hebben ons hier in enkele weken zooveel vijanden gemaakt, dat men er een halve compagnie van zou kunnen vormen! Wij kennen hen niet allen — maar waarschijnlijk kennen zij ons wel! De zaak is dat wij nogal opvallen, door onze kleederen, onze hondenspannen, en ons uiterlijk! Nu, ik hoop, dat het met een sisser afloopt! Werkt dat geweer nu eindelijk als een horloge?

— Beter! antwoordde Brand trots, terwijl hij den laatsten schroef aandraaide. Nu ben ik tot je dienst.

Ook Raffles greep zijn geweer, en de twee mannen verlieten het logement, en liepen de hoofdstraat ten einde.

Op den hoek van een tamelijk breede zijstraat die naar een open veld voerde, stond een groote slede, en twaalf sterke, gele, ruigarige honden lagen er voor, twee aan twee ingespannen.

Een man in een dikke schapenpels leunde tegen de slede aan, pruimend, en met zijn zweep spelend.

Hij keek even op toen de twee mannen voorbij gingen, maar voor het overige veranderde zijn houding niet. Brand kreeg den indruk dat hij den man flauwtjes herkende, maar verder dacht hij niet aan hem.

De twee vrienden bleven een paar uren uit, en schoten in dien tijd een paar tamelijk vette hazen, die zij door den waard zouden laten toebereiden.

Tegen lunchtijd keerden zij terug langs denzelfden weg. De slede met de gele honden was verdwenen. Het was nog vrij vroeg, maar ze waren hongerig, en begonnen onmiddellijk met den maaltijd.

Henderson was komen vertellen dat het middel reeds gewerkt had, maar dat de honden nu ook nog zoo „slap als een vaatdoek” waren.

Na den maaltijd bedacht Raffles, dat een goed gebraden haas waarschijnlijk niet onwelkom zou zijn aan Drew en zijn dochter, en hij gaf Henderson last, dadelijk een der langooren naar het gasthuis te gaan brengen.

Circle is klein, en de afstand was nauwelijks tien minuten gaans.

Brand en Raffles keken verbaasd op, toen Henderson twintig minuten later terugkeerde, met de ijzeren pan weer bij zich, en hun verwondering steeg, toen hij kwam aankondigen:

— U moest wel de groeten hebben van mijnheer Drew, Mylord, en hij is juist een uur geleden met Juffrouw Ellen vertrokken!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

HET LOKKENDE GOUD.

Raffles en Brand keken elkander met de grootste verbazing aan, en de eerste vroeg:

— Dat was toch het plan niet? Zij zouden pas om vier uur vertrekken! Kon Hale dan niet op mij wachten?

— Hale is niet aan het gasthuis gekomen, Mylord! Mijnheer Drew moest zich bij hem voegen!

— Dat is zonderling! zeide Raffles afgemeten. Kom mede, Brand — daar moet ik het mijne van hebben! Henderson, wacht ons hier. Is de stal goed gesloten?

— Met het stevigste hangslot dat er maar te krijgen was, Mylord. En ik heb van binnen het kleine venster versperd!

— Wij zijn binnen een half uur terug!

Zwijgend en snel legden de twee vrienden den korten afstand tot aan het ziekenhuis af. Dit overhaaste vertrek had hen verontrust.

Wat beteekende het, dat Drew een paar uren voor zijn afgesproken tijd was vertrokken? Waarom was Hale hen niet aan het gasthuis komen afhalen?

En nu stonden zij tegenover den directeur, en die kon hun niet veel nieuws vertellen.

Om een uur of een was Webster gekomen met een boodschap van Hale, die verklaard had, dat hij Mijnheer Drew en Ellen aan het einde van het dorp zou wachten met zijn slede. Hij had groote haast, en verzocht vader en dochter, spoed te betrachten.

Webster zelf had geholpen om de weinige bagage op een kleine handslede te laden. Drew had betaald wat hij schuldig was, en was toen heengegaan, met het dringend verzoek, aan zijn vrienden mede te deelen, wat de reden was geweest van zijn vervroegd vertrek.

Raffles was den geneesheer geen enkele maal in de rede gevallen, en pas toen deze zweeg, vroeg hij:

— Kent gij dien Webster?

— Neen, ik had hem nooit tevoren gezien!

— Waarom was hij in Uw inrichting?

— O, om een zeer gangbaar geval — een schotwond! antwoordde de directeur schouderophalend. Er wordt hier tamelijk veel gevochten in den laatsten tijd.

— Kent gij Hale van aanzien?

— Neen! Maar ik heb wel veel van hem

gehoord!

— Wist gij soms of hij hier verwacht werd?

— Ik wist er niets van! Het was Webster, die voor het eerst het bericht bracht.

— Ik dank U mijnheer! Meer behoef ik niet te weten.

En een oogenblik daarna stonden de twee mannen weer op de hardbevroren sneeuw van de straat.

— Het wordt hoe langer hoe vreemder, begon Raffles hoofdschuddend. Waarom had Hale zoo'n haast? Kon hij die paar uren niet gewacht hebben? Ik zeide toch tot Drew dat wij reeds om drie uur zouden komen!

— Misschien wilde hij een concurrent bij de Factory vóór zijn.

— Het is mogelijk — maar het komt mij niet waarschijnlijk voor! Hale weet wel, dat de Factory hem zijn pelzen tegen flinke prijzen afkoopt!

De twee vrienden keerden, aan groote onrust ten prooi en niet wetend wat zij van de zaak moesten denken, naar hun logement terug. Voor de deur stond een groote slede, hoog beladen, en bespannen met tien flinke honden, die zich op dat oogenblik juist te goed deden aan een portie vleeschafval en zachte beenderen. Zij waren onder het eten blijven staan, en schenen dus niet al te vermoeid te zijn. Raffles lichtte een tip van het zeil op, en zag dat de slede hoog opgeladen was met versche bontvellen. Daar stond voor een waarde van op zijn minst twaalf duizend dollar!

En terwijl de gedachten snel door zijn hoofd rond gingen, verscheen er een man op het breede bordes, die een blijden juichkreet deed hooren, en met uitgestoken handen op Raffles toeliep.

Deze slaakte een kreet. Die zwaargebouwde kerel, nog geen dertig jaar, met zijn open, roodgebrand gezicht was James Hale, de bekende pelsjager!

— Jim! riep Brand, alsof hij een spookverschijning zag. Ben jij het?

— In levenden lijve, mijnheer Brand! Graaf Palmhurst, dat is een gelukkige ontmoeting! Ik wist niet, dat ik U hier zou aantreffen! Ik ben....

— Een oogenblik Jim! viel Raffles hem

levendig in de rede. Heb jij omstreeks een uur geleden door een zekeren Webster een boodschap naar het ziekenhuis laten sturen bestemd voor mijnheer Drew en zijn dochter Ellen?

De pelsjager keek Raffles met iets van verwildering in zijn blik aan, en stotterde verbluft:

— Webster? Ziekenhuis? Drew? Wat wilt gij daarmee zeggen? Voor zoover ik weet, ken ik geen man, die Webster heet!

— Dan worden al onze sombere vermoedens bewaarheid! Dan komt de ziekte van onze honden in een heel ander licht te staan! Ik ben blij, Jim, dat de Voorzienigheid je juist nu hierheen heeft geleid, want ik zal een krachtig beroep moeten doen op je hulp! Luister!

En zoo kort mogelijk deelde Raffles aan den pelsjager mede, hoe hij Drew had leeren kennen, wat er met hem geschied was, en hoe de zaken zich in de laatste uren hadden toegedragen. En toen hij zweeg barstte Hale uit, vuurrood van woede:

— Dan is er een schurkenstreek gepleegd! Dan is er misbruik gemaakt van mijn naam! Die Webster is zeker een schurk, en heeft in het ziekenhuis gesprekken afgeluisterd tusschen U en dien armen man, waarmede hij zijn voordeel heeft gedaan! Natuurlijk zijn er anderen in het complot.

— Die slede met de gele honden! schreeuwde Brand eensklaps.

— Ik begrijp je bedoeling, Brand! zeide Raffles met gesmoorde stem. Die kerel die er bijstond keek ons zoo eigenaardig aan. Waarschijnlijk kende hij ons. Hale, wij hebben niet veel tijd te verliezen, en je moet ons helpen! Het is den kerels natuurlijk om het goud te doen, en ik voel dat mijn bloed kookt bij de gedachte, aan wat het meisje boven het hoofd zal hangen! Luister nu! Onze honden zijn ziek gemaakt, en al zullen zij gelukkig niet sterven — de eerste dagen zijn zij onbruikbaar. Wat was je doel?

— Ik was met deze vracht onderweg naar een blokhuis van de Factory!

— Is dat ver hier vandaan?

— Een volle dagreis!

— Hale, een dag kunnen wij niet missen! Ik zal je ruim schadeloos stellen, maar ik heb onmiddellijk jou, je ervaring, je ledige slede en je honden noodig!

— En U zult ze hebben, Graaf, ook zonder schadeloosstelling! riep Hale uit. Denkt gij soms dat ik mij ongestraft voor den gek laat houden, en bedriegen? Ik heb volstrekt geen haast! De logementhouder is een vriend van mij, en zal graag mijn voorraad voor mij bewaren, zoolang als ik dat zelf noodig acht!

Binnen een kwartier — neen, binnen vijf minuten ben ik tot Uw dienst! De honden zijn gelukkig nog versch, en wij kunnen onmiddellijk de schurken achterna gaan!

— Jim, ik wist wel, dat ik niet vruchteloos een beroep op je zou doen! riep Raffles uit, Zij hebben een voorsprong van anderhalf uur op zijn minst — maar als wij ons reppen.....

— Dat zullen wij, graaf, en dan mag God hunne zielen genadig zijn! riep Hale woest.

Zoo snel mogelijk werden alle voorbereidselen genomen. Henderson ging de zieke honden nog eens verzorgen, en laadde alleen het hoognoodige over op de slede van den pelsjager — een der beide tenten, wat verduurzaamde levensmiddelen, dekens en schietvoorraad.

De waard kwam zelf helpen, om den kostbaren voorraad huiden af te laden, en in een van zijn kelders op te bergen.

Dat alles was in weinig meer dan vijf minuten gedaan, en onmiddellijk begon de achtervolging.

Hale liet zich de plaats aanwijzen, waar de groote slede met de gele honden gewacht had, en daar bekeek hij den grond aandachtig.

Na een paar oogenblikken, zeide hij:

— Het is zoo helder als glas! Kijk, die sporen maar eens! De slede is van de vlakte gekomen, heeft hier ruim een half uur gewacht — zij hebben de ijzers met geweld van de sneeuw moeten lostrekken, want de boel was vastgevroren, en zijn toen langs denzelfden weg teruggegaan — maar toen was de slede veel zwaarder geladen, zie maar — het teruggaande spoor is veel dieper, dan het komende!

Hale zweeg, bukte zich, scheen de breedte van het spoor te meten met den blik, richtte zich toen plotseling weer op en vroeg:

— Gij weet zeker dat de honden een gele kleur hadden?

— O ja, daaraan valt niet te twijfelen!

— Was het een groote slede, van donker geverfd hout?

— Zoo is het!

— En de man, die er wachtte — hoe zag die er uit?

— Groot mager, met een scherp geteekend gezicht, een haviksneus, en kleine, groenzwarte oogen! Hij droeg een geruite boezeroen onder een pels van schapenbont!

— Ik dacht het wel! dat is niemand anders geweest dan Jose Bastidos, bijgenaamd de „Bergduivel“. Hij is de schrik van de streek hier sedert een half jaar, en hij voert hier een soort van heerschappij uit over al het andere geboefte! En wee hem, die zich tegen hem durft te verzetten!

— Een Spanjaard, naar den naam te oordeelen? vroeg Raffles.

— Bijna! Een Mexicaan! Men zegt dat hij zijn eigen land ontvlucht was, waar men hem zocht voor een paar halms misdaden, en waar de galg hem wacht! Hij heeft zich hier al tal van vijanden en benijders gemaakt!

— Maar dan heb ik hem ook wel degelijk herkend! riep Brand opgewonden uit. Hij was bij de kerels, die den armen gek, den eigenaar van dezen hond kwamen overvallen om hem zijn goud te ontrooven!

— Dat is heel wel mogelijk, mijnheer Brand! zeide Hale schouderophalend. De Bergduivel is tot alles in staat. Hij zal iets gehoord hebben van het geval van mijnheer Drew, en hij heeft zich dadelijk als leider opgeworpen van de expeditie! En als Hurry hier van hoort...

— Dat is niet waarschijnlijk, want hij heeft een kogel door het hoofd gekregen! zeide Raffles laconiek! Maar een van zijn opvolgers kan het hebben gehoord! Wat zijn je voorstellen, Hale?

De pelsjager dacht een oogenblik na, en gaf toen ten antwoord, na het spoor een eindje te hebben gevolgd:

— Hier is een tweede slede! Het is dus een tamelijk groote troep. Zij zijn gezamenlijk verder gegaan, als ik nog verstand heb van een sledespoor! Wij moeten het volgen, Graaf!

— Vooruit dan, en niet gerust, voor wij die ongelukkigen bevrijd hebben! riep Raffles uit. Ik gevoel dat mijn kalmte mij begeeft als ik aan het mogelijke lot van het ongelukkige meisje denk!

Hale liet een doordringenden kreet hooren, de honden sprongen onmiddellijk op, en trokken aan.

Zij waren sterk, gehoorzaam en goed gevoed. De slede was slechts met het noodige geladen, en van licht, taai hout, en de vier mannen dachten er geen oogenblik aan, op de slede plaats te nemen. Zij hadden zich van sneeuwschoenen voorzien, en gingen vlug voort op deze voorwerpen, die een weinig gelijken op tennisraketten.

Het spoor voerde buiten het dorp en liep in Noord-Oostelijke richting.

Men behoefde slechts naar Chopin te kijken, om de zekerheid te krijgen, dat dit spoor het juiste was, want de hond liep voortdurend met den neus naar den grond gebogen, engromde nu en dan onrustig.

En een uur later kon Raffles volkomen zeker van zijn zaak zijn.

Want zijn scherp oog zag op de witte sneeuw, smetteloos en onberoerd, een heel klein lapje

roode stof liggen, dat hij op het eerste gezicht herkende.

Van die stof was de flanelle rok gemaakt, welke Ellen dienzelfden morgen gedragen had!

Waarschijnlijk had zij kans gezien, een klein stukje van de stof los te trekken, en ongemerkt uit de slede te werpen. Waarschijnlijk in de hoop, dat haar vrienden den toelig spoedig zouden doorzien, en dat Chopin de schrandere hond het lapje door een toeval, of door zijn reuk geleid zal vinden.

Het dier had het bijna nog eerder geroken dan Raffles het gezien had, sprong er luidblaffend op toe, en draaide er met wilde sprongen omheen, om het tenslotte tusschen zijn tanden te nemen, en aan Raffles te brengen.

— Wij zijn op het juiste spoor, vrienden! riep Raffles opgewonden uit. Dit is een stukje van haar rok! Laten wij voortmaken! Voor zij gaan kampeeren moeten wij hen trachten in te halen!

— Als zij den ongelukkigen Drew maar niet van kant hebben gemaakt! zeide Brand zacht.

— Dan hadden wij zijn lijk wel reeds gevonden, Brand! Ik denk dat hij zijn behoud tot dusverre te danken heeft aan het feit, dat hij goud heeft gevonden in groote hoeveelheden. Waarschijnlijk hoopt de Bergduivel van zijn slachtoffer te vernemen, waar de vindplaats ergens gelegen is. En als Drew slim is (en hij is lang niet dom!) dan zal hij een uitvlucht weten te bedenken, in de flauwe hoop, dat ieder uitstel ons, zijn vrienden, van nut kan zijn!

De kleine troep had zich niet opgehouden, maar was snel verder getrokken.

Het spoor was zeer scherp en duidelijk waarneembaar. Er waren zonder eenigen twijfel twee sleden, de eene vrij wat smaller dan de andere.

En zoo lang het niet ging sneeuwen, zou dat spoor even duidelijk blijven als of het de rails van een spoorweg waren.

Vaak keek Hale naar de lucht, en dan mompelde hij:

— Vandaag zal het nog goed blijven — maar ik vrees het ergste voor den dag van morgen! En als het eenmaal op deze uitgestrekte vlakke gaat sneeuwen — ik bedoel hard sneeuwen — vooral in dezen tijd van het jaar en bij storm, nu, dan kan men zijn laatste gebeden wel gaan doen!

— Laat ons dan voortmaken! drong Brand aan. Wij moeten hen nog vandaag trachten in te halen!

Een paar uren lang gingen zij zoo voort over de eindelooze vlakke, schiel wit onder het licht van de zon. Zij zagen dier noch mensch,

al dien tijd. Het was alsof alle leven hier ten onder was gegaan, maar daar ergens voor hen uit waren levende wezens, dat wisten zij maar al te goed!

Er werd niet veel gesproken, want iedereen lette scherp op, totdat Hale, die vooraan ging, plotseling stil stond.

Zijn honden deden dadelijk hetzelfde.

Wat is er, Hale? Waarom gaan wij niet voort? vroeg Brand ongeduldig.

— Omdat het spoor zich splitst, Mijnheer! antwoordde de pelsjager.

Nu, dat had zelfs een kind wel kunnen zien! De beide sleden waren hier van elkander gegaan. Het breede spoor ging naar rechts, het smalle naar links. Van uit een vliegmaschine bezien moest het er uit zien als een reusachtige Grieksche Y met beenen ter lengte van vele uren gaans.

— Een krijgslist! bromde Hale tusschen de tanden. De Bergduivel heeft natuurlijk rekening gehouden, met de mogelijkheid dat hij zou worden achtervolgd. Het is nu maar de vraag, met welke slede de twee gevangenen vervoerd zijn! En ik moet U zeggen, dat het een heel moeilijke vraag is! Beide sleden werden door tien of twaalf honden getrokken, en volgens de indrukken van de voetstappen werden zij ieder door hetzelfde aantal mannen begeleid — naar alle waarschijnlijkheid vijf of zes.

— De bende van Bastidos zou zich dus verdeeld hebben! riep Raffles uit. Vijf of zes mannen zouden er dus in hebben toegestaan, hem met den buit te laten strijken?

— O, hij zal een list bedacht hebben! Hij zal het wel laten voorkomen, alsof de twee afdelingen zich later weer bij elkander zouden voegen! Maar dat is hij natuurlijk niet van plan!

— Maar dan behoeven wij slechts de slede met het breede spoor te volgen, want dat is immers de zijne! riep Henderson uit.

Maar Hale schudde het hoofd, en zei mistroostig:

— Dat is helaas niet zeker, vriend James! Het is heel best mogelijk, dat hij de twee gevangenen heeft doen overstappen. En hij kan het ook niet gedaan hebben! En juist die onzekerheid maakt het zoo moeilijk voor ons.

— Wat is je raad Hale? vroeg Raffles.

De pelsjager scheen een oogenblik met zichzelf te rade te gaan, en antwoordde toen:

— Het veiligst — maar natuurlijk ook het gevaarlijkst zou zijn, onze eigen kleine legermacht te splitsen! Twee onzer zouden de breede en de twee anderen de smalle slede moeten nagaan! Maar het is een gevaarlijke onderneming — want de eene partij zou het zonder slede moeten doen, en zich dus moeten beladen

met de tent, de dekens en het eetgerei!

— Daar zie ik niet tegen op, mijnheer Hale! riep de reus uit, en hij toonde hem lachend zijn geweldige vuisten.

— Het valt niet mee, vriend James! waar-schuwde Hale hem ernstig. De sneeuw is nu nog hard bevroren — en gemakkelijk begaanbaar, zoodat wij onze sneeuwschoenen al hebben kunnen afdoen — maar indien het weer gaat sneeuwen, dan is het lot van den man te voet al heel speedig beslist! En toch is een splitsing het eenige middel om zeker te zijn, dat twee van ons tenminste den Bergduivel en zijn twee slachtoffers — of misschien maar een hunner — in zullen halen!

— Dan moet het ook geschieden! zeide Raffles kortaf. Henderson en ik zullen samen gaan te voet! Jij en mijnheer Brand, die het lichtste zijn, zullen met de slede gaan. Gij zijt beiden uitstekende schutters, en moet zoo snel mogelijk voort zien te gaan.

— Tot hoever? vroeg Brand, die het denkbeeld van een scheiding zeer onaangenaam vond.

— Tot gij de anderen gevonden hebt! antwoordde Raffles met kracht.

— En hoe zullen wij elkander terugvinden — en waar?

— Bij den Zonnenrots! riep Hale uit. Die ligt in het Noorden, ongeveer zes uren gaans hier vandaan. Kent gij dien rots?

Raffles en Brand kenden hem zeer goed. Een reusachtigen heuvel van graniet, slechts op den top bedekt met een dunne laag aarde, waar zich met moeite een paar pijnboomen staande hielden.

— Laten wij dan gaan — en moge het lot ons gunstig zijn! besloot Raffles. Henderson, de kleine tent, de slaapzakken, een eetketel, een klein kistje munitie en de skis!

— De skis? riep Hale vol verwondering uit. Wilt gij zeggen, dat gij die hebt meegebracht?

— Niet medegebracht, mijn waarde Hale, maar hier gemaakt! Deze reusachtige knaap hier is de fabrikant! Ik vond hier een boomsoort uitstekend geschikt om er zeer goede skis van te maken, en hij is dadelijk aan het werk gegaan! Gij ziet wel, dat ze onberispelijk zijn, de juiste lengte, de juiste kromming, de punten omgebogen, in de heete stoom, en voorzien van een voetverbinding, zooals men ze zelfs in Zwitserland niet beter vindt! Ik dacht, dat ik die soort van voorwerpen hier nog wel eens kon nodig hebben — en het blijkt mij nu, dat mijn vermoeden juist was! Het verwondert mij eigenlijk dat men die practische voorwerpen hier niet veel meer aantreft!

— In Canada worden ze gebruikt, Graaf, maar hier slechts zeer weinig! De goudzoekers behooren niet tot de lieden, die zich in Zwitserland hebben kunnen oefenen, ziet gij! En wij jagers en vallenzetters doen het maar liever op onze laarzen of op onze sneeuwschoenen af. Zij zijn minder snel — maar veiliger! Kunt gij vlug vooruit komen op die smalle dingen!

— Zeker wel vijftien kilometers per uur — nu wij den wind achter hebben! antwoordde Raffles glimlachend.

— Dat is prachtig! riep de pelsjager uit. Hun honden kunnen onmogelijk sneller gaan, nu zij den heelen dag al getrokken hebben! Het zou mij volstrekt niet verwonderen, als gij de schurken nog eerder zoudt hebben ingehaald dan wij beiden!

Onder het spreken waren Raffles en Henderson neergekniel in de sneeuw, en hadden de lange, smalle latten, die goed geolied waren, onder de dikke zolen gebonden.

De reusachtige Henderson had het grootste gedeelte van de vracht op zijn breeden rug

geladen, en met sterke riemen vastgegespt. Alles bijeen woog op zijn minst veertig kilo, maar het was voor hem niet meer dan een peulschilletje.

Hij had in iedere hand een lange stok genomen, en van een rondsel voorzien en stond daar klaar voor den moeilijken tocht, recht als een kaars, en het geweer dwars over den rug, en wachtend op zijn bevelen, als een trouwe soldaat.

— Wat moeten wij doen, als wij onze mannetjes gevonden hebben? vroeg Brand, met de hand van Raffles in de zijne.

— Daarop kan ik je onmogelijk antwoorden, Brand! Handel naar omstandigheden! Als Drew en zijn dochter zich bevinden bij het troepje dat jullie beiden nagaan, treed dan krachtig en doortastend op, en geef den bandieten geen tijd, zich lang te beraden! Wij van onzen kant zullen hetzelfde doen. En mochten zij zich toch nog vereenigen, — wel — dan vinden wij elkander vanzelf ook weer terug! Tot ziens dus!

— Tot ziens! zeide Brand zacht.

▲

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

▼

HOOFDSTUK VI.

NOORDWAARTS.

Raffles en Henderson liepen snel voort, zoo snel als hun bepakking het toeliet. De smalle latten bleken van groot nut te zijn, vooral waar de bodem geheel vlak was, of een weinig naar beneden neigde.

Raffles had ook een gedeelte van de lading overgenomen, ofschoon Henderson er zich tot het laatste oogenblik tegen verzette.

De reus zelf droeg een gewicht, zeker wel viermaal zwaarder dan dat van Raffles maar hij scheen het ternauwernood te voelen, en gleed vroolijk fluitend, maar goed zijn oogen den kost gevend op de skis voort. Op een helling had zelfs Chopin moeite, de twee snel omlaag glijdende mannen bij te houden.

— Geloof U dat wij hen spoedig zullen inhalen, Mylord? vroeg Henderson na eenigen tijd.

— Ik hoop het, James! Wij hebben te doen met laaghartige schurken, en het lot van de twee ongelukkigen, die zij hebben weten te lokken, kan niet twijfelachtig zijn, vooral wanneer Drew lastig zou worden — dat wil zeggen, wanneer de kans zou bestaan, dat hij Jose Bastidos aan de politie zou verraden. Naar wat ik van hem vernomen heb, is die kerel tot alles in staat!

— Zijn er in het Noorden volstrekt geen steden meer, of dorpen?

— Er waren er tenminste geen, James, verleden jaar! Maar dat wil volstrekt niets zeggen, dat zij er nu ook niet zijn. Want sedert dien, is er goud in den grond gevonden, en langs de voornaamste wegen, die de avonturiers volgen, groeien als paddestoelen de nederzettingen uit den grond — en steeds en overal is de kiem daarvan een drankhuis! Daarop volgt een bazar, een logement, een kruidenier, goudwisselaars, en dan zoo vervolgens — tot een gevangenis! In zeer weinige gevallen komt er ook nog een kerk bij!

— Dat meen ik te hebben gemerkt aan de manier, waarop ze hier met menschenlevens omspringen, Mylord, zeide Henderson droogjes. En is het niet mogelijk dat wij zulk een nederzetting op onzen tocht aantreffen?

— Zeer wel mogelijk, James! Ik acht het zelfs waarschijnlijk, want ik kan mij niet voorstellen wat Bastidos hier in het Noorden zou

kunnen zoeken — tenzij een gebied van verschrikkelijke koude, waar hij zijn voorraden onmogelijk zou kunnen vernieuwen! Ik hoop echter vurig, dat wij hem inhalen, voor hij zulk een nederzetting heeft bereikt, waar hij stellig zijn vrienden heeft, die hem zullen helpen, en waar wij zeker niet behoeven te rekenen op de hulp van de politie, want die komt slechts zeer zelden in deze afgelegen streken — misschien eens in de twee maanden, gedurende den winter. Iedereen schijnt voor hem bevreesd te zijn, en niemand zou tegen hem en zijn mannen durven optreden, uit vrees voor een bloedige wraak!

— Dan zullen wij dus de eersten zijn, Mylord! riep Henderson hartelijk lachend uit.

En hij rekte zijn geweldige armen eens uit, en opende en sloot zijn gespierde vingers, alsof hij daar den nek van den Bergduivel reeds tusschen voelde.

De twee mannen waren reeds een vol uur op hun lange sneeuwvatten voortgeleden, en hadden in dien tijd zeker bijna 15 kilometers afgelegd, en nog steeds hadden zij heel duidelijk het spoor kunnen volgen. Het strekte zich uit op de vlakke, zoover het oog maar kon reiken.

Aan den gezichtseinder verhief zich een vrij groot bosch, voornamelijk bestaande uit pijnboomen en zware dennen, en in die richting scheen ook het spoor te loopen, dat hoe langer hoe duidelijker werd. Het kwam Raffles voor, dat de schurken nauwelijks een vijftal mijlen van hen verwijderd konden zijn.

En daar zij met hun slede stellig niet zoo snel vooruit zouden komen, als Raffles en Henderson op hun skis, zoo hoopte hij hen stellig nog voor den avond te kunnen inhalen.

Aan eten of rusten dacht geen van de beide mannen. Daartoe was hun verlangen te groot, zoo spoedig mogelijk de bandieten in te halen.

Zij knabbelden onderweg op chocoladetabletten, voor een buitensporigen prijs in Circle gekocht. En dat moest voorloopig voldoende zijn.

Wat Chopin betreft — het dier scheen onvermoeibaar te zijn, en liep zonder een oogenblik rechts of links af te wijken met dezelfde groote passen naast Raffles mede, nu en dan

naar hem opziende, met zijn groote, vurige oogen.

Vlug gingen zij verder, zonder iets te zeggen, en binnen een half uur hadden zij den zoom van het bosch bereikt.

De slede was hier zeker binnen gegaan, want het spoor slingerde zich tusschen de boomen door.

De bodem rees hier een weinig, en daar de skis hier onbruikbaar werden, bonden zij ze haastig af, legden ze dwars over den schouder, en gingen voorzichtig verder, want de hond had reeds de ooren gespist, en liet nu en dan een zacht en nijdig gebrom hooren.

Een paar malen stond hij plotseling onweeglijk als een beeld stil, en tuurde voor zich uit, met den kop laag boven den grond en alle spieren gespannen.

Raffles en Henderson hielden met de vrije hand het geweer vast, gereed om dadelijk de loopplaten neer te werpen, en zich ten aanval gereed te maken, bij het eerste teeken van gevaar.

Plotseling stond ook Raffles stil.

Zijn scherpe blik had, op een afstand van omstreeks tien minuten gaans, een zeer ijz rookpluimpje rechtstandig in de koude lucht zien opstijgen. Het moest afkomstig zijn van een of ander klein houtvuur, bestemd om er spijzen op toe te bereiden.

Van het vuur zelf of van menschen was niets te bespeuren — die moesten zich zeer waarschijnlijk bevinden aan den anderen kant van den lagen heuvel, met zacht glooiende helling die zich nu voor de twee mannen bevond.

Raffles zeide op fluisterenden toon een zacht bevel tot den hond, die het onmiddellijk begreep en gehoorzaam medeliep, zonder zich verder te laten hooren, maar toch gereed om deel te nemen aan den strijd.

Met de grootste voorzichtigheid klommen zij verder, steeds de rookzuil in het oog houdend. Zou Bastidos voornemens zijn, op die plek te kampeeren? Want dat het de Bergduivel moest zijn — Raffles twijfelde er geen seconde aan. Het spoor van de slede liep tegen den heuvel op, en daar brandde een vuur!

Even vroeg Raffles zich af, hoe het mogelijk was, dat een man als Bastidos die zich toch steeds achtervolgd moest weten zoo onvoorzichtig kon zijn, om het kamp niet te laten bewaken, nu men het op deze wijze ongemerkt kon naderen — maar toen zag hij plotseling een man, aan wien zeker de taak van schildwacht was toevertrouwd, maar die deze taak op een zonderlinge wijze vervulde.

Hij zat namelijk met gespreide beenen,

ongeveer halverwege de helling tegen een zwaren boom geleund, gewikkeld in een deken, en dutte. Naast hem in de sneeuw stond een van die vierkante kruiken, die meestal slechts sterken drank bevatten. Het geweer van den man lag hem over de knieën.

Indien hij wakker was geweest, zou hij stellig de twee naderende mannen nu hebben moeten zien, en alarm hebben gemaakt.

Zooals het nu was konden Raffles en Henderson ongestoord verder gaan. Zij gingen op een drie meters afstand langs den man, die rustig verder sliep.

Achterdochtig ging Chopin langzaam op de bewegingloze gedaante toe, snuffelde er even aan, en keerde toen terug.

De twee bespieders kropen nog een twintigtal meters verder, en Chopin deed het zelfde. Zijn vroegere meester reeds had hem geleerd, zich op zijn buik voort te bewegen, om zoo weinig mogelijk in het oog te loopen.

En nu hadden zij het doel bereikt!

Van den heuveltop af, en aan het oog ontrokken door een vrij zwaar rotsblok, konden zij neerzien in een soort van duinpan, waar echter het znad door sneeuw was vervangen.

Meer naar het Noorden strekte deze kom zich wel een kilometer ver uit, en daar was een ongemerkte nadering dan ook volkomen onmogelijk geweest. Bastidos had deze plek zeker gekozen, opdat de lage heuvel den troep zou beschutten tegen den vinnigen, snijdenden Oostenwind, die tegen het vallen van den nacht zeker zou komen opsteken.

Met een enkelen oogopslag was het duidelijk, dat de roover van plan was, op deze plek te kampeeren.

De schemering begon reeds te vallen, maar toch was alles nog duidelijk zichtbaar, afstekend tegen de helderwitte sneeuw.

De slede stond een weinig terzijde, op een paar meters afstand van het houtvuur. Twee mannen waren, vloekend en lachend, bezig, een zwaren tent op te zetten, en op de slede lag er nog een. De honden hadden zeker juist hun maal toegeworpen gekregen, want zij rukten en trokken nog aan de stukken gedroogde visch en eenige beenderen, waaraan nog wat vleesch was overgelaten.

Bij het vuur was een man bezig, die in een ijzeren pot roerde. Vlak er bij, met zijn voeten naar de vlammen gewend lag een grof gebouwd man, met een donker, gebruid gelaat, breede roofdierkaken, en diepliggende, kleine, zwarte oogen, die glinsterend, onophoudelijk rondgingen. Hij rookte een Mexicaansch rietje.

En lag lui, op zijn elleboog steunend toe te zien, hoe de anderen werkten.

Die man was zonder twijfel Jose Bastidos, de beruchte Bergduivel, de schrik van het Hooge Noorden.

Maar lang voor Raffles en Henderson dit alles in zich hadden opgenomen, hadden zij het onbeweeglijke tweetal gezien, op den rand van de slede zittend, en elkander omvat houdend, met bleeke gezichten, en nu en dan fluisterend een woord met elkander wisselend.

Het waren een vrouw en een man — het waren Ellen Drew en haar vader.

Zij hadden nu natuurlijk reeds lang begrepen, welk bedrog er met hen gepleegd was. En zeker ook, welk lot hen nu boven het hoofd hing.

Toen hij wat nauwkeuriger toekeek, zag Raffles dat de voeten van Drew met sterke riemen aan elkander waren gebonden, maar dat het meisje geheel vrij was.

Maar de zwarte oogen zwierven voortdurend om haar heen — en nu en dan plooiden zich de dikke lippen van Bastidos tot een hatelijken glimlach.

Er waren daar beneden vijf kerels, en de zesde sliep daarginds, verzadigd van drank!

En toch was Raffles vast voornemens, ondanks dit groote krachtverschil den strijd aan te binden, toen er iets geschiedde, hetwelk plotseling zijn plannen moest wijzigen, en dat een geheel ander aanzien gaf aan de zaak.

Het scherpe oor van Raffles had een gerucht opgevangen, dat van den kant van de vlakke kwam.

Hij begreep dadelijk de beteekenis daarvan.

Dit moest de plek zijn, waar de twee groepen zich weder zouden vereenigen!

Helaas — hij had dit een weinig te laat ingezien!

Hij wendde het hoofd om, en zag op nauwelijks 100 meters afstand een slede naderen, getrokken door honden, die tamelijk wel waren uitgeput.

Den man, die er naast liep herkende hij onmiddellijk — het was Webster, de man die zoo zeer zijn best had gedaan voor zijn arme vriend Drew!

Op hetzelfde oogenblik sprong Raffles op, maar reeds had een van de vier kerels die nader kwam, zijn geweer aan den schouder gebracht, en schoot.

De kogel moest Raffles in de volle borst hebben getroffen.

Hij zwaaide een oogenblik heen en weer, hij mompelde iets, en viel toen plat voorover in de sneeuw.

Zijn mond bleef woorden prevelen, schijnbaar zonder eenig verband, maar die Henderson

met de grootste nauwlettendheid opving, terwijl hij wanhopig naast hem neer knielde. Spoedig daarop werd het stil.

Luid jankend wierp zich de hond over het beweginglooze lichaam. Henderson kwam langzaam overeind, en wierp zijn geweer weg.

Toen gingen even langzaam, zijn beide handen omhoog.

Natuurlijk had men daar beneden het schot ook al gehoord, en de twee mannen kwamen toesnellen met de revolver in de vuist.

Bijna tegelijkertijd bereikten Webster met de zijnen en de twee revolvermannen de plek, waar de onbeweeglijke gedaante op den grond lag, terwijl een plas bloed, die onder het lichaam uitgutste, de sneeuw begon rood te kleuren, en den reus, die daar wijdbeens stond, met de handen omhoog, en een als van smart en wanhoop verwrongen gezicht.

Webster kwam langzaam op hem toe, met een leelijk licht in zijn geelgroene oogen en zei toen:

— Wel zoo — ik geloof, dat wij elkander kennen! Dat is die mooie mijnheer, die zich met onze zaken bemoeide — en dit is de beroemde mannetjesputter, die hem altijd zoo braaf helpt! En waar is nummer drie? Onderweg verloren? Nu, het doet er ook niet toe! Hallo, Bastidos — ben je daar? Kom eens gauw kijken! Je bent me daar op een haar na verkouden geweest, vriend!

Een barsche stem klonk van onderen, en het volgende oogenblik verscheen eerst het hoofd en daarna het lichaam van den Bergduivel.

Hij kwam langzaam naderbij, het strootje tusschen zijn lippen heen en weer rollend, keek eens neer op het lichaam aan zijn voeten, in de bloedroode sneeuw, naar den hond, en toen naar den reus.

Toen vroeg hij langzaam:

— Wie ben jij? Hoe zijn jullie hier gekomen?

— Wat klets je, Bastidos! riep Webster ongeduldig uit. Dat is die Engelschman, van wien ik je verteld heb. Dikke vrienden van Drew en van zijn dochter! En zij kwamen natuurlijk hier om je een kogel door je raap te schieten!

Het gelaat van den Mexicaan onderging een vreeselijke verandering. Zijn tanden werden zichtbaar, en het geheele gezicht kreeg een tijgerachtige uitdrukking.

— Dat is dus de manier, waarop het kamp bewaakt wordt? zeide hij langzaam. Nu, dat is van later zorg! Zoo, is dat die Engelschman met zijn bemoeizucht! Wie heeft hem zoo netjes geraakt!

— Ik, schreeuwde een van de bende, een

roodharige knaap, zeker nauwelijks achttien jaar en gewapend met een splinternieuwe Winchester.

— Goed gedaan! En wat dezen Goliath betreft — hij zal het met een revolverkogel af moeten doen! Wij kunnen geen lastige doodeters gebruiken!

Hij had reeds de revolver uit het holster van Henderson getrokken, en richtte den loop van het wapen op diens borst, toen de reus met een grijnslachje zei:

— En toch geloof ik, Bastidos, dat een levende Goliath je in dit geval meer van dienst kan zijn, dan een doode!

— Hoezoo? Laat eens hooren! Zou je misschien lust hebben, je bij ons aan te sluiten?

— Daar kan over gedacht worden! antwoordde de reus. Maar dat is van later zorg. Ik wou je vragen — heeft Drew je soms al verteld, waar de rest van zijn goud is?

— De oude gek houdt vol, dat er niets meer is! Ik heb hem drie dagen gegeven om zich te bedenken!

— Nu, ik weet de plek! zeide Henderson driftig. Laat je me leven, als ik je er heen breng?

Bastidos gaf niet dadelijk antwoord.

Hij keek Henderson een oogenblik achterdochtig aan, scheen na te denken, en zeide toen:

— Je weet natuurlijk dat je je leven ver speelt, als we bedrogen uitkomen?

— Dat weet ik!

— Je krijgt geen revolver of geen geweer, en zelfs geen mes in je handen, als je dat maar weet!

— Dat hoeft ook niet!

— Nu, dan kun jij ook drie dagen krijgen!

— Ik heb er vier nodig! Zoover is het hier wel vandaan!

— Goed — vier dagen! Maar op het middaguur, zoo waar als ik hier voor je sta, laat ik je villen, als je mij voor den gek hebt gehouden! En ga nu maar naar beneden — of neen, wacht nog een oogenblik, want er zijn nog een paar andere dingen te doen!

— Dan zou ik mij maar wat haasten, als ik jou was, Bastidos! zeide Webster, de schouders ophalend. Je sprak zooveen van een kamp. Heb je dat hier opgeslagen?

— Wij zijn er mee bezig!

— Dan zou ik dat werk maar staken, en nog wat verder optrekken! We worden achterna gezeten! Deze menschen zijn niet alleen geweest, en ze hadden een slede bij zich. Je truc met die splitsing heeft niet geholpen, zooals ik je wel voorspeld heb! Dat was weer een van die stommititeiten...

Bastidos deed een paar stappen op Webster

toe, keek hem vals aan, en zei dreigend:

— Let op je woorden, Engelschman! Je slaat een te hoogen toon aan! Ik heb hier te zeggen, en als je dat niet bevalt.....

Hij sloeg veel beteekenend op het breede mes, dat aan zijn gordel hing maar Webster haalde de schouders op en zei:

— Het bevalt me, zoolang er geen domheden begaan worden! Om een lang verhaal kort te maken — twee anderen, want hun vriend is natuurlijk niet alleen, al weet ik niet wie de vierde man is — hebben het andere spoor gevolgd, en ze kunnen binnen een uur hier zijn!

— Nu — dan worden ze met een paar ons lood begroet! zeide Bastidos grimmig.

— Zeg dat niet te vlug! Ik zal je wat zeggen ik geloof dat Hale er bij is, en die is zoo slim, dat zelfs jij niet tegen hem opkunt, Mexicaan! En weet je dat er politie in de buurt is?

Bastidos liet een sissend geluid hooren, en zei:

— Die vervloekte blauwjakken! Wat raad je me dan?

— Althans voor vannacht verderop te gaan! Over eenige uren gaat het waarschijnlijk sneeuwen, en dan zijn we veiliger. Ik weet een plek hier niet ver van daan, zoowat twee uren gaans, waar geen politiemacht ter wereld je kan wegstrijken, of ze zouden je moeten uithongeren — en wij hebben levensmiddelen voor veertien dagen! Als het gaat sneeuwen voor dien tijd, kunnen we die plek bereiken, zonder dat er iemand iets van merkt. En van daar gaan we wat verder naar het Noorden. Maar hier kun je niet blijven — de plek is veel te gevaarlijk!

Nog een kort oogenblik scheen de Mexicaan in beraad te staan.

Toen zei hij dof:

— Het is goed. Ik stem toe. Carlos, laat ophouden met het opzetten van de tent. Maar luister eens goed Webster — bedenk wat de afspraak was — de meid is in ieder geval voor mij

Webster haalde minachtend de schouders op, en zei:

— Als jij daar genoeg in hebt! Als ik mijn deel aan de buit maar krijg, meer vraag ik niet! Bedenk dat ik alles heb aangebracht!

— Maak je niet ongerust — je zult krijgen wat je toekomt! zeide de Mexicaan, en zijn dikke lippen gingen weer vaneen, en vertoonden de blinkende tanden.

— Wat zullen wij met dit aas hier doen? vroeg Webster, tegen het lichaam van Raffles schoppend, een donkere, roerlooze massa op de sneeuw.

— O, daar zullen de wolven wel voor zorgen!

zeide Bastidos schamper. Vooruit aan het werk, jullie hondsvotten! Neen — wacht nog een oogenblik. Ik vergat haast een kleinigheid! Ik heb jullie een voorbeeld te stellen! Ik zal jullie laten zien, hoe de Bergduivel ongehoorzaamheid en onoplettendheid straft!

De aanvoerder liep met snelle stappen op den boom toe, waartegen de schildwacht gezeten was. Zelfs het schot had hem niet kunnen wakker maken!

Hij was een man met een pokdalig gezicht, breed van kaken, met warrig rood haar, en een rossigen, breeden baard.

Bastidos keek een oogenblik minachtend op hem neer, en trok zijn revolver. Hij zette den loop in het oor van den slapende.

Toen trok hij den trekker over.

De man met het roode haar leek met een schok overeind te komen, alsof een veer hem bewogen had, viel toen weer neer, duikelde over den kop, en rolde langs de helling van den heuvel naar beneden.

Bastidos stak zijn wapen weer op, en zeide tot zijn verbleekende onderdanen:

— Zoo vergaat het iedereen, die drinkt, inplaats van te waken! Laat het jullie een les zijn! en nu vlug alles klaar gemaakt voor het vertrek!

Twee zijner mannen hadden al dien tijd Henderson met hun revolvers in bedwang gehouden. Zij hadden hem ook zijn jachtmes afgenomen, en brachten hem nu langs de andere helling naar de kleine vallei.

Henderson wierp nog een laatsten blik op het beweginglooze lichaam en op den zachtjes jankenden hond, en ging toen met gebogen

hoofd het kleine kamp binnen.

De zon was reeds lang onder. Maar inplaats daarvan was de maan opgekomen, groot en zeer helder. Slechts nu en dan dreven wolkjes langs haar lichtende schijf — de wolkjes die sneeuw aankondigden.

Bij haar licht werden haastig de tenten weer afgebroken en op de slede geladen. De knorrige honden werden bijeengejaagd en er voor- gespannen.

Henderson had Drew willen naderen, maar dit werd hem met een paar dreigende bevelen belet.

Het meisje had hem een smeekenden blik toegeworpen en eenmaal had zij zelfs tot hem iets geroepen, maar de druk van een revolverloop in haar zijde legde haar dadelijk het zwijgen weer op. Een kwartier later trokken de honden de beide sleden niet zonder moeite langs de helling in het Noorden de vallei weder uit.

Henderson duwde ijverig mede. Hij voelde voortdurend de blikken van drie of vier kerels op zich rusten. Zich te verzetten tegen een overmacht als deze, gewapend nog wel, hij was te verstandig om er aan te denken.

Nauwelijks een half uur nadat de sleden het kamp hadden verlaten, naderde uit het Zuiden een dergelijk voertuig met tamelijk vermoeide honden bespannen.

De voorsten schrokken van een man met een rooden baard, die daar als een slappe pop met een zonderling grijnzend gezicht tegen een boom aanhing onder aan de helling.

Maar de plek waar het donkere lichaam van Raffles gelegen had, was ledig.....

▲

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

▼

HOOFDSTUK VII.

DE TANDEN VAN CHOPIN.

Een paar uren nadat dit voorviel hield de slede van Bastidos op een aanwijzing van Webster stil aan den voet van een tamelijk hoogen rots en dadelijk legden alle dieren zich neder, want zij waren zeer vermoeid, en vooral de honden van Bastidos konden de zwaar beladen slede ter nauwernood meer trekken.

Een paar malen was het Henderson gelukt, die slede tamelijk dicht te naderen, maar het was hem onmogelijk geweest, eenige woorden te wisselen met Drew, of met zijn dochter, die maar stil en bewegingloos naast elkander zaten, en elkander omvat hielden, nog half versuft van den slag, die hen zoo plotseling getroffen had.

De dikke portefeuille met het kapitaal aan bankbiljetten bevond zich reeds lang in den zak van den Bergduivel, en daarmee zou het zeker niet zijn afgeloopen. De rots verhief zich op deze plek bijna loodrecht ter hoogte van omstreeks 25 meter. Van een beklimming kon hier geen sprake zijn.

De sleden moesten dus eerst een grooten omweg maken, en zoo, langs een flauwe helling naar boven gaan, tenminste wanneer deze rots inderdaad het einddoel was van Webster.

En dat was het!

Hij trad op Bastidos toe, met wien hij nog slechts weinige woorden gewisseld had en zeide tamelijk kortaf:

— Dit is een goede plek! Als wij boven zijn, kan men ons slechts aan een kant naderen — en die kant is gemakkelijk te verdedigen. Je ziet wel, dat zelfs geen geit aan dezen kant de rots kan beklimmen. En daarboven kunnen wij

beiden op ons gemak eens praten over — zekere zaken! Het wordt tijd, dat wij deelen!

— Ben je bang dat ik met het geld op den loop ga? vroeg Bastidos valsch.

— Dat zou niet zoo verwonderlijk zijn! Je bent er heel goed toe in staat! Maar je zou er niet ver mee gekomen zijn, Bastidos! Er zijn er hier heel veel, die bang voor je zijn, en voor je kruipen — maar daar hoor ik niet bij, dat moet je wel bedenken! Binnen een half uur hebben we afgerekend — en dan kan je voor mijn part doen met je gevangenen, wat je verkiest.

— Je gaat ons dus verlaten, Webster? vroeg Bastidos zoetsappig.

— Dat ben ik van plan!

— Je wilt dus niet het gevolg afwachten van ons onderzoek op de plek, die die groote kerel ons zal aanwijzen?

Webster keek den ander strak aan, haalde toen minachtend de schouders op, en zeide:

— Ik begrijp niet, hoe de jongens er toe gekomen zijn, jou als hun meerdere te beschouwen! Je mag vlug klaar staan met je revolver en je mes — maar je bent het domste uilskuiken, dat mij nog ooit voor de voeten is geloopt! Geloof jij nu werkelijk dat die man van plan is, je iets aan te wijzen — wat dan ook? Ja, misschien de plek, waar je graf gegraven zal worden — maar dan is dat ook alles!

Bastidos had met een woest gebaar de hand naar zijn revolvertasch gebracht, maar de vrienden van Webster waren in een oogenblik op de been, en hij wilde het op dit oogenblik niet tot een twist laten komen.

Hij wist zich te beheerschen en zeide schor :

— We zullen wel zien ! Misschien doe je onverstandig, Webster, zoo te spreken en zoo te handelen ! Voor het eerste krijg je je loon nog wel thuis — en wat het tweede betreft, dat moet je natuurlijk zelf weten, maar je zult niets van mij te vorderen hebben, als ik daar goud vind ! Bedriegt de groote kerel me — nu, dan heeft hij den langsten tijd geleefd, en dan gaat die oude man er natuurlijk ook aan ! Wat het meisje betreft — ik heb je al gezegd, dat ik beslag op haar leg !

— Je treft het, dat ze niet in mijn smaak valt ! zeide Webster koeltjes. Of zij je hebben wil — dat is een andere zaak !

— Ik zal er maar niet eens naar vragen ! grinnikte de Bergduivel met een diep lachje.

— Je moet doen, wat je niet laten kunt ! En nu naar boven, want het begint te sneeuwen. Er is daarboven een tamelijk groot hol, en we zullen er veilig zijn. We rekenen af, en morgen scheiden we van elkaar — en naar ik hoop voor goed ! Ik ben stom geweest, dat ik me ooit met je heb ingelaten, en de zaak niet voor eigen rekening met mijn mannen heb opgeknapt ! Maar ik had je nu eenmaal noodig, om voor Hale te spelen !

Men kreeg de honden niet zonder moeite weer overeind, zij gromden luid en woest, maar zij trokken toch de twee sleden in een grooten boog om de rots heen tot aan het begin van een helling, die naar boven voerde.

Nu het was wel geen bepaalde vesting, maar het was toch inderdaad een plek, heel wat gemakkelijker om te verdedigen dan die door Bastidos was uitgekozen.

Gedurende het gesprek tusschen die twee mannen stond Henderson bijna geheel alleen, en hij zou zeker wel kans hebben gehad, een paar van de kerels met zijn vreeselijke vuisten neer te slaan — maar hij wist dat dit hem weinig gebaat zou hebben.

Hij zou dadelijk met de kogels doorzeefd worden.

Wel nam hij de gelegenheid waar, om haastig en op gedempten toon een paar woorden te fluisteren tot Drew, die hem met bleeke lippen en ontstelde oogen vroeg :

— Om hemelswil, mijnheer, wat zijn de schurken toch van plan ?

— Niet veel goeds, dat verzeker ik U, maar ik ben er ook nog ! antwoordde de reus grimmig.

— Waar is — Graaf Palmhurst ?

Henderson wilde antwoord geven, toen een van de mannen van Bastidos hem ruw in den rug duwde, en hem beval, verderop te gaan staan.

Een kort oogenblik leek het, alsof Henderson den bandiet zou neerslaan, maar hij dacht aan Raffles en aan Brand, en hij wist zich opnieuw te beheerschen.

Men was nu boven op den rots, en op dat oogenblik sneeuwde het krachtig. En iedere kenner kon wel zien, dat het zoo eenige uren zou voortduren. Ieder spoor zou binnen een paar minuten zijn uitgewischt. De koude nam ook af.

Daarboven bleek inderdaad een soort van natuurlijke woonplaats te zijn, een hol, waar een vijftal mannen plaats konden vinden. Webster begon onmiddellijk.

— Ik heb de kampplaats aangegeven, Bastidos, en je vindt het zeker wel goed, als ik dat hol in beslag neem ! Het is juist van den wind afgevoerd, en kan gemakkelijk verwarmd worden ! Maar als je het niet goed vindt, dan moet je het maar zeggen, zoodat ik gelegenheid krijg, om je mijn leedwezen te betuigen !

De spottende toon van Webster dreef al het bloed naar het gelaat van den Bergduivel, en weer ging zijn hand naar zijn revolver, maar hij bedwong zich, en zei schouderophalend ;

— Ik heb een tent voor mij alleen, en die is even goed. Beter misschien !

— Mooi zoo ! Dan zullen we nu eten, en den boel verdeelen !

— Waarom zoo'n haast ! Dat kunnen we toch doen als de dag aanbreekt, en wij van elkander gaan !

— Ik dank je ! Wie zegt ons dat we hier den heelen nacht met rust zullen worden gelaten ?

— De sneeuw heeft ieder spoor uitgewischt !

— Dat zal de politie niet beletten, hierheen te komen, als ze mij noodig heeft ! hernam Webster. Zij weet drommels goed dat dit mijn eigen kampeerplaats is, en ze weet verder, dat ik in de buurt ben ! Neen, wij eten, en dan deelen we, zooals afgesproken.

— Het is goed ! zeide Bastidos kort.

Daarop draaide hij zich om, en men maakte alles in gereedheid voor het kamp.

De bovenkant van de rots was bijna geheel vlak, met uitzondering van de zonderlinge bult, waarin zich het hol bevond, zooeven genoemd. Die bovenkant liep langzaam glooiend op naar de zijde, waar zich de steile helling bevond. Links en rechts was de rots al evenmin te beklimmen, zonder een ladder of iets dergelijks, en zoo bleef alleen de flauwe helling naar het Noorden over.

Daar werden onmiddellijk een paar wachtposten uitgezet, en toen begon men met het plaatsen van de tenten.

Henderson hielp ijverig mee, plaatste nu en dan een grappige opmerking, en scheen het erop gezet te hebben, bij de bandieten in een goed blaadje te komen.

Webster en Bastidos bleken tezamen over drie tenten te beschikken, waarvan twee zesmans-tenten.

Een daarvan behoefde niet eens gebruikt te worden, omdat Webster met zijn mannen beslag had gelegd op het rotshol.

Maar Webster was erg voorzichtig, en beurt om beurt zouden zijn mannen op wie hij kon rekenen, aan den ingang post vatten.

Henderson had dit alles nauwkeurig gadeslagen, en hij meende tot de volgende slot-som te moeten komen :

Die Webster was ongetwijfeld een schurk, maar hij moest een moedig man zijn, want het was voor den reus duidelijk, dat de kerel op hoogstens twee of drie vertrouwden kon rekenen. Alle anderen hadden een heiligen eerbied voor Bastidos en kropen voor hem. Indien er dus een gevecht mocht ontstaan, zouden de partijen zeker niet gelijk zijn, en Webster zou met een overmacht te doen krijgen. Volgens Henderson stond het drie tegen zes — en het zouden eer zeven geweest zijn, als die zwarte schurk met zijn kleine muizenogen niet met eigen hand koelbloedig een van zijn mannen vermoord had.

Terwijl hij zoo hielp bij het opzetten van de tent, sloeg hij alles nauwkeurig gade.

De grootste van de beide sleden werd zoodanig geplaatst, dat ze als het ware den eenigen toegangsweg afsloot, en tevens dienst deed als een muur, waarachter de sneeuw zich kon ophoopen. Vlak achter die hoogbeladen slede werd de tent opgezet, bestemd voor de aanhangers van Bastidos.

Zijn eigen tent, veel kleiner kreeg een plaatsje in de luwte van de zoeven genoemde „Bult”, zoodat er geen gevaar bestond, dat zij door wind of gewicht van de sneeuw omver zou worden gedrukt.

Ongeveer in het midden van het plateau, dat bijna zuiver rond was, met een straal van dertig meter, werd een houtvuur aangelegd.

Tenslotte kreeg de kleinere slede een plaatsje niet ver van den rand, daar, waar de helling loodrecht omlaag ging.

Het voertuig was stevig vastgezet, en dat was een wijze voorzorgsmaatregel ! Want het komt herhaaldelijk voor, dat onervaren lieden hun kostbare slede, die zij volkomen veilig waanden, door een enkelen krachtigen windstoot van een hooge rots zien wegblazen als een veertje.

Sterke houten wiggen waren diep in de sneeuw gedreven, die hier wel een halve meter hoog

lag, en zoo hard was als ijs, en zij beletten, dat de slede uit zichzelf ging glijden.

De honden werden gevoerd en toen zij alles tot den laatsten kruimel hadden verslonden, wat volstrekt niet wil zeggen dat zij verzadigd waren, groeven zij zich dicht bij het vuur een slaapplaats in de sneeuw en verdwenen uit het gezicht. Zij waren zoo vermoeid, dat zij niet eens voelden, hoe nu en dan een ruwe voet hen terzijde en van het vuur wegduwde.

Bastidos had Drew en zijn dochter met een soort van boersche hoffelijkheid naar het vuur geleid, en daar kregen zij te eten.

Henderson had er voor gezorgd, dat hij vlak bij hen kwam, en moedigde hen met een blik en gebaar aan, om toe te tasten. Hij zelf liet zich niet onbetuigd, en zeide hartelijk lachend en er zich weinig om bekommerend of anderen het hoorden :

— Het is toch allemaal gestolen, dus ik zou maar toetasten, Miss Ellen !

En hij zette zijn sterke, hagelwitte tanden in de harde scheepsbesluit, en vermaalde er het droge vleesch mede, in kleine dobbelsteentjes gesneden, zonder het zelfs eerst te weeken in heet water.

Toen stak hij rustig zijn pijp op, ongeveer het eenige wat men hem gelaten had.

Bastidos had hem herhaalde malen scherp waargenomen, en scheen over iets na te denken.

Een paar malen had hij de hand van Ellen gegrepen, en het meisje had die hand verschrikt en vol afschuw terug getrokken. En telkennale had hij in de oogen van den reus iets zien weerlichten.

Dat beviel hem volstrekt niet. Het was al lastig, dat Webster tegen hem scheen te zijn, en hem vijandig was gezind, en als deze reus zich nu ook nog tegen hem ging keeren, dan kon de zaak toch wel een ander verloop hebben, dan hij wenschte.

Hij had al een plannetje voor zich zelf opgemaakt, en dat moest ten uitvoer worden gelegd, koste wat het kost.

Zoodra het avondmaal dan ook was gebruikt begon hij langzaam, zijn oogen half dichtknijpend, en terwijl hij zijn groote revolver uit den holster nam :

— Het wordt nu tijd, dat we alles voor den nacht in gereedheid brengen, mannen ! Bindt mij dien vogel eens — het zou niet goed zijn, als hij zijn vlerken kon uitslaan, en hij mocht eens op de gedachte komen, weg te loopen !

— O, mijnheer Bastidos, hoe kunt U dat van mij denken ! zeide Henderson met zijn schijnheiligste gezicht. Terwijl ik Uw gezelschap zoo aangenaam vind ! Nu, het zou dwaasheid zijn

om Uw wensch niet in te willigen — vooral omdat er drie van Uw jongelui met revolvers om mij heen staan !

Hij had zuchtend zijn beide polsen aangeboden en zag nu toe, hoe een van de mannen in de slede ging rommelen, en er een zeer lang touw uithaalde, dat er stevig en dik uitzag, en dat eerst om zijn polsen bond,

De man had reeds een scherp mes getrokken, om het af te snijden, maar Bastidos beval ruw:

— Ook zijn beenen en zijn enkels ! Je ziet wel, dat je met een reus te doen hebt — een nummer van een circus !

— Het is niet netjes, om een gebonden man uit te schelden, mijnheer Bastidos ! verweet Henderson hem. Neen, op mijn rug hoeven ze toch werkelijk niet ! Ik mag toch wel mijn pijp behoorlijk oprooken ? Hier ga ik liggen — bij het vuur — bind me verder zooals je wilt, maar laat me tenminste rustig kunnen slapen !

De bandiet was zeker een deskundige, want binnen vijf minuten was Henderson zoodanig gebonden, dat hij nog maar alleen zijn twee handen van zijn borst naar den mond kon brengen. Zijn polsen waren aan zijn knieën, en zijn knieën weer aan zijn enkels gebonden, en goed stijf ook, met hetzelfde touw.

Henderson taxeerde de lengte op een meter of tien — en hij glimlachte tevreden.

Hij zag nog, hoe de ongelukkige Drew met een tweede touw op dezelfde wijze werd gekneveld, en hoorde hoe de Bergduivel met zijn onaangenaam lachje zei :

— De jonge dame laten wij natuurlijk ongemoeid — ik bedoel, dat wij haar niet in haar bewegingsvrijheid zullen belemmeren ! Zij zal wel niet wegloopen, denk ik ! Integendeel — ik hoop en verwacht, dat U mij aanstonds met een bezoek zult vereeren, juffrouw Ellen !

Het meisje werd doodsbleek, en wierp een smeekenden blik om zich heen, maar zij zag niets anders dan lachende, gemeene tronies, waarop geen spoor van medelijden te lezen viel, en hoogstens nijaver op den aanvoerder.

Henderson had zich naast het vuur neergeworpen, op een deken.

De duisternis was snel ingevallen. Van de maan was op dat oogenblik niets te zien. Het sneeuwde nog hard.

Henderson trok flink aan zijn pijp. Vol gloeiende tabak.

Hij keek aandachtig om zich heen.

Er was niemand die op dat oogenblik op hem lette.

Hij hief langzaam zijn polsen op, greep den pijp, en draaide hem om.

Hij trok en blies — en de gloeiende tabak viel in een dikken prop op het sterke touw, dat zijn polsen bijeen hield, en dat zelfs hij onmogelijk had kunnen verbreken. Het was oud, en zeker een vinger dik, touw om desnoods een piano mee te kunnen ophijschen !

Een deel van de gloeiende asch viel op zijn hand en brandde hem deerlijk, maar hij gaf geen geluid, en bleef heel voorzichtig het klompje vuur aanblazen, dat op den touwknoop was neergevallen, en snel het touw verteerde.

Het was voor ruim de helft doorgebrand, toen het vuurklompje doofde.

Henderson wrong zijn polsen — en hij had het wel uit kunnen schreeuwen, toen zijn krachtige spieren het touw op de aangetaste plaats deden breken.

Hij bleef nog een oogenblik doodstil liggen, en keek om zich heen, zonder het hoofd op te lichten.

De mannen van Bastidos waren bezig aan hun tent, en schenen voornemens te zijn, zich ter ruste te begeven.

Bastidos zat met den rug naar hem toe aan het vuur, en praatte op zachten, dringenden toon met Ellen, die met afgewend gelaat en zwijgend luisterde, nu en dan de handen wringend.

Even daarna kwamen twee mannen den ouden Drew halen, en sleepten hem over de sneeuw als een pak mede naar de groote tent, waarbinnen hij den nacht zou doorbrengen.

Ellen had de handen naar hem uitgestrekt, maar dadelijk had de lange arm van den Mexicaan om haar middel, en met zacht geweld had hij haar weer op haar plaats getrokken.

Op een meter van het vuur was Webster bezig zijn pijp te stoppen. Hij scheen blijkbaar niet van zins te zijn, te gaan slapen, voordat de geldzaak geregeld was. Zijn twee vertrouwden stonden naast hem.

En een andere man, op een afstand van een meter of zestig, stond aan het begin van de gloeiende helling, leunend tegen een rotsblok, en hield de vlakke in het oog, voor zoover dat ging bij den sneeuwval. Om het uur zou er een aflossing plaats hebben.

— Mijn aandeel, Jose ! zeide Webster kalm, toen zijn pijp trok.

— Je staat er dus op ? zeide de Mexicaan langzaam, terwijl hij overeind kwam.

— Natuurlijk sta ik er op !

— Daar heb je dan je aandeel, hond !

Er knalde een schot. Van een revolver was

niets te zien geweest. De sluwe schurk had door zijn zak heen geschoten — en raak ook. Webster viel voorover met zijn hoofd bijna in de vlammen van het vuur. De zaak moest van tevoren zijn afgesproken, want onmiddellijk kwamen de vrienden van Bastidos aanloopen, en voor de vrienden van Webster van hun wapens gebruik hadden kunnen maken, waren zij beiden neergeschoten. Ellen had een gil van ontzetting gegeven, en bedekte nu het gelaat met de handen, vervuld van walging, en een namelooze ontzetting.

Het was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan dat Henderson nauwelijks beseftte wat er gebeurde, toen het drama zich reeds had voltrokken.

— En dat zal het loon zijn voor ieder, die zich tegen mij verzet! schreeuwde de Bergduivel, tegen het lijf van zijn tegenstander schoppend. Uit mijn oogen met die krenge!

Gehoorzaam sleepten zijn mannen de drie vermoorde medeplichtigen naar den rand van den rots, en wierpen ze naar omlaag.

En toen werd het plotseling zeer stil. De moordenaars waren naar hun tent teruggesloopen. Henderson lag doodstil bij het vuur en luisterde. Tamelijk dicht bij klonk het gehuil van een wolf. En de reus glimlachte. Hij wist wie die wolf was.....

Hij stroopte zich behoedzaam het touw van polsen en armen, en kroop voorzichtig een beetje dicht bij het vuur. De Mexicaan en het meisje zaten daar nugeheel alleen. Ellen scheen een flauwte nabij, zoo zeer hadden vrees en afschuw van wat er zooeven geschied was, haar aangegrepen. Toen werd Bastidos door zijn instinct gewaarschuwd, en hij wendde plotseling het hoofd om — een seconde te laat. De verschrikkelijke vuist van Henderson velde hem, en hij viel zonder een kreet bewusteloos op de dikke sneeuw neer, die het geluid van zijn val verdoofde. De schildwacht had niets gezien, en kon dat ook onmogelijk, want de afstand was te groot, en de sneeuw viel te dicht. Henderson stond haastig op, bevrijdde ook zijn voeten van het touw, nam Ellen bij de hand, en voerde haar naar de kleine slede. Hij begon haastig naar nog meer touw te zoeken vond nog een eind van wel vijftien meter, bond het aan het stuk, waarmede hij zelf geboeid was geweest, maakte het stevig vast aan de slede, en vierde het over den rand naar beneden:

— Zij zijn daar beneden — en een omweg zou teveel tijd in beslag nemen — fluisterde hij in het oor van het jonge meisje, die nu beefde van opwinding. Zij moeten zich haasten,

want er is nog meer te doen! Ik hoop dat ik dien bruinen schelm hard genoeg heb geraakt, om hem nog wat te laten sluimeren! Daar komen zij!

Het touw werd strak getrokken, en een oogenblik daarna verscheen het hoofd van Brand boven den rand. Zwijgend trok Henderson hem naast zich. Daar op kwam er een zonderlinge combinatie opdagen — het was Raffles met Chopin als een reusachtige, levende boa om zijn hals! Het schrandere dier hield zich stevig vast, schudde zich eens, ging kwispelstaartend tegen Ellen opstaan, en likte Henderson, zachtjes jankend, van vreugde de hand.

Tenslotte verscheen ook Hale.

Raffles fluisterde dadelijk:

— Dat trucje met die tooneel-doodval en dat stukgeschoten zakje bloed doet 't nog steeds goed, niet James? Ze schijnen al veel werk voor ons gedaan te hebben, door een flinke opruiming onder elkaar te houden. Hoeveel zijn er nog?

— Vijf stuks met den schildwacht mee, die op zestig meters afstand staat, en den Mexicaan, maar die rust wat uit van de vermoeienissen!

Op dat oogenblik richtte Jose zich juist weer op, nog een weinig versuft. Maar zijn besef keerde snel terug. Hij herinnerde zich wat er gebeurd was, en slaakte een brullenden kreet.

Maar onmiddellijk werd die kreet beantwoord met een jankenden grauw van Chopin.

Voor iemand het dier kon weerhouden, voor iemand begreep wat hij wilde was hij dwars door de vallende sneeuw vooruitgesprongen, op den Mexicaan toe.

Bastidos had het mes gegrepen, om zich te verdedigen, maar met een verschrikkelijk geweld, met een sprong als van een tijger was de groote hond bij en op hem. Het stalen gebit hapte toe, met een geluid, dat door merg en been drong. De Bergduivel stiet den hond zijn mes in het hart, met de wetenschap dat de dood hem reeds naar de keel was gevlogen. Hij deed wankelend een stap achteruit, toen nog een, en man en hond verdwenen over den rand van de rots.

Het volgende speelde zich binnen enkele tellen af. De bandieten kwamen uit de tent te voorschijn, gelokt door den vreeselijken kreet van hun meester en zagen hem nog juist van den rots tuimelen. Twee hunner schoten schreeuwend hunne revolvers af op de schimmige gedaanten die naderden, en zij zouden nooit meer een revolver ter hand kunnen nemen — want Brand had geantwoord, en afdoende ook.

Daarop vluchtten de anderen, zoo hard hun

voeten maar wilden loopen, en gleden en buitelden de helling af, de schildwacht met zich meesleepend.

Raffles stond onbewegelijk stil in het midden van het rotsplateau, en toen hoorde Brand

hem mompelen, terwijl Hale haastig Drew van zijn touwen ging bevrijden:

— O, krankzinnige wereld! zal dan nooit het moorden ophouden, terwille van een handvol ellendig goud!

De volgende aflevering bevat:

DE GOUD-FEE

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885